

Від Івана

¹ Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово. ² Воно в Бога було споконвіку. ³ Усе через Нього повстало, і ніщо, що повстало, не повстало без Нього. ⁴ І життя було в Нім, а життя було Світлом людей. ⁵ А Світло у темряві світить, і темрява не обгорнула його. ⁶ Був один чоловік, що від Бога був посланий, йому ймення Іван. ⁷ Він прийшов на свідоцтво, щоб засвідчити про Світло, щоб повірили всі через нього. ⁸ Він тим Світлом не був, але свідчити мав він про Світло. ⁹ Світлом правдивим був Той, Хто просвічує кожну людину, що приходить на світ. ¹⁰ Воно в світі було, і світ через Нього повстав, але світ не пізнав Його. ¹¹ До свого Воно прибуло, та свої відцурались Його. ¹² А всім, що Його прийняли, їм владу дало дітьми Божими стати, тим, що вірять у Ймення Його, ¹³ що не з крові, ані з пожадливости тіла, ані з пожадливости мужа, але народились від Бога. ¹⁴ І Слово сталося тілом, і перебувало між нами, повне благодаті та правди, і ми бачили славу Його, славу як Однородженого від Отця. ¹⁵ Іван свідчить про Нього, і кликав, говорячи: Це був Той, що про Нього казав я: Той, Хто прийде за мною, існував передо мною, бо був перше, ніж я. ¹⁶ А з Його повноти ми одержали всі, а то благодать на благодать. ¹⁷ Закон бо через Мойсея був даний, а благодать та правда з'явилися через Ісуса Христа. ¹⁸ Ніхто Бога ніколи не бачив, Однороджений Син, що в лоні Отця, Той Сам виявив був. ¹⁹ А це ось свідоцтво Іванове, як юдеї послали були з Єрусалиму священиків та Левитів,

щоб спитали його: Хто ти такий? ²⁰ І він визнав, і не зрікся, а визнав: Я не Христос. ²¹ І запитали його: А хто ж? Чи Ілля? І відказує: Ні! Чи пророк? І дав відповідь: Ні! ²² Сказали ж йому: Хто ж ти такий? щоб дати відповідь тим, хто послав нас. Що ти кажеш про себе самого? ²³ Відказав: Я голос того, хто кличе: В пустині рівняйте дорогу Господню, як Ісає пророк заповів. ²⁴ Посланці ж із фарисеїв були. ²⁵ І вони запитали його та сказали йому: Для чого ж ти христиш, коли ти не Христос, ні Ілля, ні пророк? ²⁶ Відповів їм Іван, промовляючи: Я водою хрищу, а між вами стоїть, що Його ви не знаєте. ²⁷ Він Той, Хто за мною йде, Хто до мене був, Кому розв'язати ремінця від узуття Його я негідний. ²⁸ Це в Віфанії діялося, на тім боці Йордану, де хрестив був Іван. ²⁹ Наступного дня Іван бачить Ісуса, що до нього йде, та й каже: Оце Агнець Божий, що на Себе гріх світу бере! ³⁰ Це Той, що про Нього казав я: За мною йде Муж, що передо мною Він був, бо був перше, ніж я. ³¹ І не знав я Його; та для того прийшов я, хрестивши водою, щоб Ізраїлеві Він з'явився. ³² І свідчив Іван, промовляючи: Бачив я Духа, що сходить, як голуб, із неба, та зоставався на Ньому. ³³ І не знав я Його, але Той, Хто хрестити водою послав мене, мені оповів: Над Ким Духа побачиш, що сходить і зостається на Ньому, це Той, Хто хреститиме Духом Святим. ³⁴ І я бачив, і засвідчив, що Він Божий Син! ³⁵ Наступного дня стояв знову Іван та двоє з учнів його. ³⁶ І, поглянувши на Ісуса, що проходив, Він сказав: Ото Агнець Божий! ³⁷ І почули два учні, як він говорив, та й пішли за Ісусом. ³⁸ А Ісус обернувся й побачив, що вони йшли за Ним, та й каже до них: Чого ви шукаєте? А вони відказали Йому: Равві

перекладене це визначає: Учителю, де Ти живеш?
³⁹ Він говорить до них: Ходіть і побачте! Ті пішли та й побачили, де Він жив, і в Нього той день перебули. Було ж коло години десятої. ⁴⁰ А один із тих двох, що чули від Івана та йшли вслід за Ним, був Андрій, брат Симона Петра. ⁴¹ Він знайшов перше Симона, брата свого, та й говорить до нього: Знайшли ми Месію, що визначає: Христос. ⁴² І привів він його до Ісуса. На нього ж споглянувши, промовив Ісус: Ти Симон, син Йонин; будеш званий ти Кифа, що визначає: скеля. ⁴³ Наступного дня захотів Він піти в Галілею. І знайшов Він Пилипа та й каже йому: Іди за Мною! ⁴⁴ А Пилип із Віфсаїди походив, із міста Андрія й Петра. ⁴⁵ Пилип Нафанаїла знаходить та й каже йому: Ми знайшли Того, що про Нього писав був Мойсей у Законі й Пророки, Ісуса, сина Йосипового, із Назарету. ⁴⁶ І сказав йому Нафанаїл: Та хіба ж може бути з Назарету що добре? Пилип йому каже: Прийди та побач. ⁴⁷ Ісус, угледівши Нафанаїла, що до Нього йде, говорить про нього: Ото справді ізраїльтянин, що немає в нім підступу! ⁴⁸ Говорить Йому Нафанаїл: Звідки знаєш мене? Ісус відповів і до нього сказав: Я бачив тебе ще давніш, ніж Пилип тебе кликав, як під фіговим деревом був ти. ⁴⁹ Відповів Йому Нафанаїл: Учителю, Ти Син Божий, Ти Цар Ізраїлів! ⁵⁰ Ісус відповів і до нього сказав: Через те віриш ти, що сказав Я тобі, що під фіговим деревом бачив тебе? Більш від цього побачиш! ⁵¹ І Він каже йому: Поправді, поправді кажу вам: Відтепер ви побачите небо відкрите та Анголів Божих, що на Людського Сина підіймаються та спускаються.

2

¹ А третього дня весілля справляли в Кані Галілейській, і була там Ісусова мати. ² На весілля запрошений був теж Ісус та учні Його. ³ Як забракло ж вина, то мати Ісусова каже до Нього: Не мають вина! ⁴ Ісус же відказує їй: Що тобі, жоно, до Мене? Не прийшла ще година Моя! ⁵ А мати Його до слуг каже: Зробіть усе те, що Він вам скаже! ⁶ Було тут шість камінних посудин на воду, що стояли для очищення юдейського, що відер по дві чи по три вміщали. ⁷ Ісус каже до слуг: Наповніть водою посудини. І їх поналивали вщерть. ⁸ І Він каже до них: Тепер зачерпніть, і занесіть до весільного старости. І занесли. ⁹ Як весільний же староста скуштував воду, що сталась вином, а він не знав, звідки воно, знали ж слуги, що води наливали, то староста кличе тоді молодого ¹⁰ та й каже йому: Кожна людина подає перше добре вино, а як понапиваються, тоді гірше; а ти добре вино аж на досі зберіг... ¹¹ Такий початок чудам зробив Ісус у Кані Галілейській, і виявив славу Свою. І ввірували в Нього учні Його. ¹² Після цього відправивсь Він Сам, і мати Його, і брати Його, і Його учні до Капернауму, і там перебули небагато днів. ¹³ А зближалася Пасха юдейська, і до Єрусалиму подався Ісус. ¹⁴ І знайшов Він, що продавали у храмі волів, і овець, і голубів, та сиділи міняльники. ¹⁵ І, зробивши бича з мотузків, Він вигнав із храму всіх, вівці й воли, а міняльникам гроші розсипав, і поперевертав їм столи. ¹⁶ І сказав продавцям голубів: Заберіть оце звідси, і не робіть із дому Отця Мого дому торгового! ¹⁷ Тоді учні Його згадали, що написано: Ревність до дому Твого з'їдає Мене! ¹⁸ І обізвались юдеї й сказали Йому: Яке нам знамено покажеш, що

Ти можеш робити таке? ¹⁹ Ісус відповів і промовив до них: Зруйнують цей храм, і за три дні Я поставлю його! ²⁰ Відказали ж юдеї: Сорок шість літ будувався цей храм, а Ти за три дні поставиш його? ²¹ А Він говорив про храм тіла Свого. ²² Коли ж Він із мертвих воскрес, то учні Його згадали, що Він говорив це, і ввірували в Писання та в слово, що сказав був Ісус. ²³ А як в Єрусалимі Він був у свято Пасхи, то багато хто ввірували в Його Ймення, побачивши чуда Його, що чинив. ²⁴ Але Сам Ісус їм не звірявся, бо Сам знав усіх, ²⁵ і потреби не мав, щоб хто свідчив Йому про людину, бо знав Сам, що в людині було.

3

¹ Був один чоловік із фарисеїв Никодим на ім'я, начальник юдейський. ² Він до Нього прийшов уночі, та й промовив Йому: Учителю, знаємо ми, що прийшов Ти від Бога, як Учитель, бо не може ніхто таких чуд учинити, які чиниш Ти, коли Бог із ним не буде. ³ Ісус відповів і до нього сказав: Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства. ⁴ Никодим Йому каже: Як може людина родитися, буди старію? Хіба може вона ввійти до утроби своїй матері знову й родитись? ⁵ Ісус відповів: Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли хто не родиться з води й Духа, той не може ввійти в Царство Боже. ⁶ Що вродилося з тіла є тіло, що ж уродилося з Духа є дух. ⁷ Не дивуйся тому, що сказав Я тобі: Вам необхідно родитись згори. ⁸ Дух дихає, де хоче, і його голос ти чуєш, та не відаєш, звідкіля він приходить, і куди він іде. Так буває і з кожним, хто від Духа народжений. ⁹ Відповів Никодим і до Нього сказав:

Як це статися може? ¹⁰ Ісус відповів і до нього сказав: Ти учитель ізраїльський, то чи ж цього не знаєш?

¹¹ Поправді, поправді кажу Я тобі: Ми говоримо те, що ми знаємо, а свідчимо про те, що ми бачили, але свідчення нашого ви не приймаєте. ¹² Коли Я говорив вам про земне, та не вірите ви, то як же повірите ви, коли Я говоритиму вам про небесне?

¹³ І не сходив на небо ніхто, тільки Той, Хто з неба зійшов, Людський Син, що на небі. ¹⁴ І, як Мойсей підніс змія в пустині, так мусить піднесений бути й Син Людський, ¹⁵ щоб кожен, хто вірує в Нього, мав вічне життя. ¹⁶ Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне. ¹⁷ Бо Бог не послав Свого Сина на світ, щоб Він світ засудив, але щоб через Нього світ спасся. ¹⁸ Хто вірує в Нього, не буде засуджений; хто ж не вірує, той вже засуджений, що не повірив в Ім'я Однородженого Сина Божого. ¹⁹ Суд же такий, що світло на світ прибуло, люди ж темряву більш полюбили, як світло, лихі бо були їхні вчинки!

²⁰ Бо кожен, хто робить лихе, ненавидить світло, і не приходять до світла, щоб не зганено вчинків його. ²¹ А хто робить за правдою, той до світла йде, щоб діла його виявились, бо зроблені в Бозі вони. ²² По цьому прийшов Ісус та учні Його до країни Юдейської, і з ними Він там проживав та христив. ²³ А Іван теж христив в Еноні поблизу Салиму, бо було там багато води; і приходили люди й христились, ²⁴ бо Іван до в'язниці не був ще посаджений. ²⁵ І зчинилось змагання Іванових учнів з юдеями про очищення. ²⁶ І прийшли до Івана вони та й сказали йому: Учителю, Той, Хто був із тобою по той бік Йордану, про Якого ти свідчив, ото христить і Він, і до Нього всі йдуть.

27 Іван відповів і сказав: Людина нічого приймати не може, як їй з неба не дасться. 28 Ви самі мені свідчите, що я говорив: я не Христос, але посланий я перед Ним. 29 Хто має заручену, той молодий. А дружка молодого, що стоїть і його слухає, дуже тішитися з голосу молодого. Така радість моя оце здійснилась! 30 Він має рости, я ж маліти. 31 Хто зверху приходить, Той над усіма. Хто походить із землі, то той земний, і говорить поземному. Хто приходить із неба, Той над усіма, 32 і що бачив і чув, те Він свідчить, та свідоцтва Його не приймає ніхто. 33 Хто ж прийняв свідоцтво Його, той ствердив тим, що Бог правдивий. 34 Бо Кого Бог послав, Той Божі слова промовляє, бо Духа дає Бог без міри. 35 Отець любить Сина, і дав усе в Його руку. 36 Хто вірує в Сина, той має вічне життя; а хто в Сина не вірує, той життя не побачить а гнів Божий на нім перебуває.

4

1 Як Господь же довідався, що почули фарисеї, що Ісус учнів більше збирає та христить, як Іван, 2 хоч Ісус не христив Сам, а учні Його, 3 Він покинув Юдею та знову пішов у Галілею. 4 І потрібно було Самарію Йому переходити. 5 Отож, прибуває Він до самарійського міста, що зветься Сіхар, недалеко від поля, яке Яків був дав своєму синові Йосипові. 6 Там же була Яковава криниця. І Ісус, дорогою зморений, сів отак край криниці. Було коло години десь шостої. 7 Надходить ось жінка одна з Самарії набрати води. Ісус каже до неї: Дай напитись Мені! 8 Бо учні Його відійшли були в місто, щоб купити поживи. 9 Тоді каже Йому самарянка: Як же Ти, юдеянин будши, та просиш напитись від мене, самарянки? Бо

юдеї не сходяться із самарянами. ¹⁰ Ісус відповів і промовив до неї: Коли б знала ти Божий дар, і Хто Той, Хто говорить тобі: Дай напитись Мені, ти б у Нього просила, і Він тобі дав би живої води. ¹¹ Каже жінка до Нього: І черпака в Тебе, Пане, нема, а криниця глибока, звідки ж маєш Ти воду живу? ¹² Чи Ти більший за нашого отця Якова, що нам дав цю криницю, і він сам із неї пив, і сини його, і худоба його? ¹³ Ісус відповів і сказав їй: Кожен, хто воду цю п'є, буде прагнути знову. ¹⁴ А хто питиме воду, що Я йому дам, прагнути не буде повік, бо вода, що Я йому дам, стане в нім джерелом тієї води, що тече в життя вічне. ¹⁵ Каже жінка до Нього: Дай мені, Пане, цієї води, щоб я пити не хотіла, і сюди не приходила брати. ¹⁶ Говорить до неї Ісус: Іди, поклич чоловіка свого та й вертайся сюди. ¹⁷ Жінка відповіла та й сказала: Чоловіка не маю... Відказав їй Ісус: Ти добре сказала: Чоловіка не маю. ¹⁸ Бо п'ятьох чоловіків ти мала, а той, кого маєш тепер, не муж він тобі. Це ти правду сказала. ¹⁹ Каже жінка до Нього: Бачу, Пане, що Пророк Ти. ²⁰ Отці наші вклонялися Богу на цій ось горі, а ви твердите, що в Єрусалимі те місце, де потрібно вклонятись. ²¹ Ісус промовляє до неї: Повір, жінко, Мені, що надходить година, коли ні на горі цій, ані в Єрусалимі вклонятись Отцеві не будете ви. ²² Ви вклоняєтесь тому, чого ви не знаєте, ми вклоняємось тому, що знаємо, бо спасіння від юдеїв. ²³ Але наступає година, і тепер вона є, коли богомільці правдиві вклоняться будуть Отцеві в дусі та в правді, бо Отець Собі прагне таких богомільців. ²⁴ Бог є Дух, і ті, що Йому вклоняються, повинні в дусі та в правді вклонятись. ²⁵ Відказує жінка Йому: Я знаю, що прийде Месія, що зветься Христос, як Він прийде,

то все розповість нам. ²⁶ Промовляє до неї Ісус: Це Я, що розмовляю з тобою... ²⁷ І тоді надійшли Його учні, і дивувались, що з жінкою Він розмовляв. Проте жаден із них не спитав: Чого хочеш? або: Про що з нею говориш? ²⁸ Покинула жінка тоді водоноса свого, і побігла до міста, та й людям говорить: ²⁹ Ходіть но, побачте Того Чоловіка, що сказав мені все, що я вчинила. Чи Він не Христос? ³⁰ І вони повиходили з міста, і до Нього прийшли. ³¹ Тим часом же учні просили Його та й казали: Учителю, їж! ³² А Він їм відказав: Я маю поживу на їдження, якої не знаєте ви. ³³ Питали тоді один одного учні: Хіба хто приніс Йому їсти? ³⁴ Ісус каже до них: Пожива Моя чинити волю Того, Хто послав Мене, і справу Його довершити. ³⁵ Чи не кажете ви: Ще чотири от місяці, і настануть жнива? А Я вам кажу: Підійміть свої очі, та гляньте на ниви, як для жнив уже пополовіли вони! ³⁶ А хто жне, той заплату бере, та збирає врожай в життя вічне, щоб хто сіє й хто жне разом раділи. ³⁷ Бо про це поговорка правдива: Хто інший сіє, а хто інший жне. ³⁸ Я вас жати послав, де ви не працювали: працювали інші, ви ж до їхньої праці ввійшли. ³⁹ З того ж міста багатохто із самарян в Нього ввірували через слово жінки, що свідчила: Він сказав мені все, що я вчинила була! ⁴⁰ А коли самаряни до Нього прийшли, то благали Його, щоб у них позостався. І Він перебув там два дні. ⁴¹ Значно ж більш вони ввірували через слово Його. ⁴² А до жінки казали вони: Не за слово твоє ми вже віруємо, самі бо ми чули й пізнали, що справді Спаситель Він світу! ⁴³ Як минуло ж два дні, Він ізвідти пішов в Галілею. ⁴⁴ Сам бо свідчив Ісус, що не має пошани пророк у вітчизні своїй. ⁴⁵ А коли Він прийшов в Галілею, Його прийняли галілеяни,

побачивши все, що вчинив Він в Єрусалимі на святі, бо ходили на свято й вони. ⁴⁶ Тоді знову прийшов Ісус у Кану Галілейську, де перемінив був Він воду на вино. І був там один царедворець, що син його хворів у Капернаумі. ⁴⁷ Він, почувши, що Ісус із Юдеї прибув в Галілею, до Нього прийшов і благав Його, щоб пішов і сина йому вздоровив, бо мав той умерти. ⁴⁸ Ісус же промовив до нього: Як знамен тих та чуд не побачите, не ввіруєте! ⁴⁹ Царедворець говорить до Нього: Піди, Господи, поки не вмерла дитина моя! ⁵⁰ Промовляє до нього Ісус: Іди, син твій живе! І повірив той слову, що до нього промовив Ісус, і пішов. ⁵¹ А коли ще в дорозі він був, то раби його перестріли його й сповістили, говорячи: Син твій живе. ⁵² А він їх запитав про годину, о котрій стало легше йому. Вони ж відказали до нього: Учора о сьомій годині гарячка покинула його. ⁵³ Зрозумів тоді батько, що була то година, о котрій до нього промовив Ісус: Син твій живе. І ввірував сам і весь його дім. ⁵⁴ Це знов друге знамено Ісус учинив, як вернувся до Галілеї з Юдеї.

5

¹ Після того юдейське Свято було, і до Єрусалиму Ісус відійшов. ² А в Єрусалимі, біля брами Овечої, є купальня, Віфесда по-єврейському зветься, що мала п'ять ганків. ³ У них лежало багато слабих, сліпих, кривих, сухих, що чекали, щоб воду порушено. ⁴ Бо Ангол Господній часами спускався до купальні, і порушував воду, і хто перший улазив, як воду порушено, той здоровим ставав, хоч би яку мав хворобу. ⁵ А був там один чоловік, що тридцять і вісім років був недужим. ⁶ Як Ісус його вгледів, що лежить, та, відаючи, що багато він часу слабує,

говорить до нього: Хочеш бути здоровим? ⁷ Відповів Йому хворий: Пане, я не маю людини, щоб вона, як порушено воду, до купальні всадила мене. А коли я приходжу, то передо мною вже інший улазить. ⁸ Говорить до нього Ісус: Уставай, візьми ложе своє та й ходи! ⁹ І зараз одужав оцей чоловік, і взяв ложе своє та й ходив. Того ж дня субота була, ¹⁰ тому то сказали юдеї вздоровленому: Є субота, і не годиться тобі брати ложа свого. ¹¹ А він відповів їм: Хто мене вздоровив, Той до мене сказав: Візьми ложе своє та й ходи. ¹² А вони запитали його: Хто Той Чоловік, що до тебе сказав: Візьми ложе своє та й ходи? ¹³ Та не знав уздоровлений, Хто то Він, бо Ісус ухилився від народу, що був на тім місці. ¹⁴ Після того Ісус стрів у храмі його, та й промовив до нього: Ось видужав ти. Не гріши ж уже більше, щоб не сталось тобі чого гіршого! ¹⁵ Чоловік же пішов і юдеям звістив, що Той, Хто вздоровив його, то Ісус. ¹⁶ І тому зачали юдеї переслідувати Ісуса, що таке Він чинив у суботу. ¹⁷ А Ісус відповів їм: Отець Мій працює аж досі, працюю і Я. ¹⁸ І тому то юдеї ще більш намагалися вбити Його, що не тільки суботу порушував Він, але й Бога Отцем Своїм звав, тим роблячись Богові рівним. ¹⁹ Відповів же Ісус і сказав їм: Поправді, поправді кажу вам: Син нічого робити не може Сам від Себе, тільки те, що Він бачить, що робить Отець; бо що робить Він, те так само й Син робить. ²⁰ Бо Отець любить Сина, і показує все, що Сам робить, Йому. І покаже Йому діла більші від цих, щоб ви дивувались. ²¹ Бо як мертвих Отець воскрешає й оживлює, так і Син, кого хоче, оживлює. ²² Бо Отець і не судить нікого, а весь суд віддав Синові, ²³ щоб усі шанували і Сина, як шанують Отця. Хто не шанує Сина, не шанує Отця, що послав

Його. ²⁴ Поправді, поправді кажу вам: Хто слухає слова Мого, і вірує в Того, Хто послав Мене, життя вічне той має, і на суд не приходить, але перейшов він від смерти в життя. ²⁵ Поправді, поправді кажу вам: Наступає година, і тепер уже є, коли голос Божого Сина почують померлі, а ті, що почують, оживуть. ²⁶ Бо як має Отець життя Сам у Собі, так і Синові дав життя мати в Самому Собі. ²⁷ І Він дав Йому силу чинити і суд, бо Він Людський Син. ²⁸ Не дивуйтесь цьому, бо надходить година, коли всі, хто в гробах, Його голос почують, ²⁹ і повиходять ті, що чинили добро, на воскресення життя, а котрі зло чинили, на воскресення Суду. ³⁰ Я нічого не можу робити Сам від Себе. Як Я чую, суджу, і Мій суд справедливий, не шукаю бо волі Своєї, але волі Отця, що послав Мене. ³¹ Коли свідчу про Себе Я Сам, то свідоцтво Моє неправдиве. ³² Є Інший, Хто свідчить про Мене, і Я знаю, що правдиве свідоцтво, яким свідчить про Мене. ³³ Ви послали були до Івана, і він свідчив про правду. ³⁴ Та Я не від людини свідоцтва приймаю, але це говорю, щоб були ви спасені. ³⁵ Він світильником був, що горів і світив, та ви тільки хвилю хотіли потішитись світлом його. ³⁶ Але Я маю свідчення більше за Іванове, бо ті справи, що Отець Мені дав, щоб Я виконав їх, ті справи, що Я їх чиню, самі свідчать про Мене, що Отець Мене послав! ³⁷ Та й Отець, що послав Мене, Сам засвідчив про Мене; але ви ані голосу Його не чули ніколи, ані виду Його не бачили. ³⁸ Навіть слова Його ви не маєте, щоб у вас перебувало, бо не вірите в Того, Кого Він послав. ³⁹ Дослідіть но Писання, бо ви думаете, що в них маєте вічне життя, вони ж свідчать про Мене! ⁴⁰ Та до Мене прийти ви не хочете, щоб мати життя. ⁴¹ Від людей не приймаю Я

слави, ⁴² але вас Я пізнав, що любови до Бога в собі ви не маєте. ⁴³ Я прийшов у Ймення Свого Отця, та Мене не приймаєте ви. Коли ж прийде інший у ймення своє, того приймете ви. ⁴⁴ Як ви можете вірувати, коли славу один від одного приймаєте, а слави тієї, що від Бога Єдиного, не прагнете ви? ⁴⁵ Не думайте, що Я перед Отцем буду вас винуватити, є, хто вас винуватити буде, Мойсей, що на нього надієтесь ви! ⁴⁶ Коли б ви Мойсеєві вірили, то й Мені б ви повірили, бо про Мене писав він. ⁴⁷ Якщо писанням його ви не вірите, то як віри поймете словам Моїм?

6

¹ Після того Ісус перейшов на той бік Галілейського чи Тіверіядського моря. ² А за Ним ішла безліч народу, бо бачили чуда Його, що чинив над недужими. ³ Ісус же на гору зійшов, і сидів там зо Своїми учнями. ⁴ Наближалася ж Пасха, свято юдейське. ⁵ А Ісус, звівши очі Свої та побачивши, яка безліч народу до Нього йде, говорить Пилипові: Де ми купимо хліба, щоб вони поживились? ⁶ Він же це говорив, його випробовуючи, бо знав Сам, що Він має робити. ⁷ Пилип Йому відповідь дав: І за двісті динаріїв їм хліба не стане, щоб кожен із них бодай трохи дістав. ⁸ Говорить до Нього Андрій, один з учнів Його, брат Симона Петра: ⁹ Є тут хлопчина один, що має п'ять ячних хлібів та дві риби, але що то на безліч таку! ¹⁰ А Ісус відказав: Скажіть людям сідати! А була на тім місці велика трава. І засіло чоловіка числом із п'ять тисяч. ¹¹ А Ісус узяв хліби, і, подяку вчинивши, роздав тим, хто сидів. Так само і з риб, скільки хотіли вони. ¹² І, як наїлись вони, Він говорить до учнів Своїх: Позбирайте куски позосталі,

щоб ніщо не загинуло. ¹³ І зібрали вони. І дванадцять повних кошів наклали кусків, що лишилися їдцям із п'яти ячних хлібів. ¹⁴ А люди, що бачили чудо, яке Ісус учинив, гомоніли: Це Той справді Пророк, що повинен прибути на світ! ¹⁵ Спостерігши ж Ісус, що вони мають замір прийти та забрати Його, щоб настановити царем, знов на гору пішов Сам один. ¹⁶ А як вечір настав, то зійшли Його учні над море. ¹⁷ І, ввійшовши до човна, на другий бік моря вони попливли, до Капернауму. І темрява вже наступила була, а Ісус ще до них не приходив. ¹⁸ Від великого ж вітру, що віяв, хвилювалося море. ¹⁹ Як вони ж пропливли стадій із двадцять п'ять або з тридцять, то Ісуса побачили, що йде Він по морю, і до човна зближається, і їх страх обгорнув... ²⁰ Він же каже до них: Це Я, не лякайтесь! ²¹ І хотіли вони взяти до човна Його; та човен зараз пристав до землі, до якої пливли. ²² А наступного дня той народ, що на тім боці моря стояв, побачив, що там іншого човна, крім одного того, що до нього ввійшли були учні Його, не було, і що до човна не входив Ісус із Своїми учнями, але відпливли самі учні. ²³ А тим часом із Тіверіяди припливли човни інші близько до місця того, де вони їли хліб, як Господь учинив був подяку. ²⁴ Отож, як побачили люди, що Ісуса та учнів Його там нема, то в човни посідали самі й прибули до Капернауму, і шукали Ісуса. ²⁵ І, на тім боці моря знайшовши Його, сказали Йому: Коли Ти прибув сюди, Учителю? ²⁶ Відповів їм Ісус і сказав: Поправді, поправді кажу вам: Мене не тому ви шукаєте, що бачили чуда, а що їли з хлібів і наситились. ²⁷ Пильнуйте не про поживу, що гине, але про поживу, що зостається на вічне життя, яку дасть нам Син Людський, бо

відзначив Його Бог Отець. ²⁸ Сказали ж до Нього вони: Що ми маємо почати, щоб робити діла Божі? ²⁹ Ісус відповів і сказав їм: Оце діло Боже, щоб у Того ви вірували, Кого Він послав. ³⁰ А вони відказали Йому: Яке ж знамено Ти чиниш, щоб побачили ми й поняли Тобі віри? Що Ти робиш? ³¹ Наші отці їли манну в пустині, як написано: Хліб із неба їм дав на поживу. ³² А Ісус їм сказав: Поправді, поправді кажу вам: Не Мойсей хліб із неба вам дав, Мій Отець дає вам хліб правдивий із неба. ³³ Бо хліб Божий є Той, Хто сходить із неба й дає життя світові. ³⁴ А вони відказали до Нього: Давай, Господи, хліба такого нам завжди! ³⁵ Ісус же сказав їм: Я хліб життя. Хто до Мене приходить, не голодуватиме він, а хто вірує в Мене, ніколи не прагнутиме. ³⁶ Але Я вам сказав, що Мене хоч ви й бачили, та не віруєте. ³⁷ Усе прийде до Мене, що Отець дає Мені, а того, хто до Мене приходить, Я не вижену геть. ³⁸ Бо Я з неба зійшов не на те, щоб волю чинити Свою, але волю Того, Хто послав Мене. ³⁹ Оце ж воля Того, Хто послав Мене, щоб з усього, що дав Мені Він, Я нічого не стратив, але воскресив те останнього дня. ⁴⁰ Оце ж воля Мого Отця, щоб усякий, хто Сина бачить та вірує в Нього, мав вічне життя, і того воскресу Я останнього дня. ⁴¹ Тоді стали юдеї ремствувати на Нього, що сказав: Я той хліб, що з неба зійшов. ⁴² І казали вони: хіба Він не Ісус, син Йосипів, що ми знаємо батька та матір Його? Як же Він каже: Я з неба зійшов? ⁴³ А Ісус відповів і промовив до них: Не ремствуйте ви між собою! ⁴⁴ Ніхто бо не може до Мене прийти, як Отець, що послав Мене, не притягне його, і того воскресу Я останнього дня. ⁴⁵ У Пророків написано: І всі будуть від Бога навчені. Кожен, хто від Бога почув і навчився, приходить до Мене. ⁴⁶ Це не значить, щоб хтось Отця

бачив, тільки Той Отця бачив, Хто походить від Бога. ⁴⁷ Поправді, поправді кажу Вам: Хто вірує в Мене, життя вічне той має. ⁴⁸ Я хліб життя! ⁴⁹ Отці ваші в пустині їли манну, і померли. ⁵⁰ То є хліб, Який сходить із неба, щоб не вмер, хто Його споживає. ⁵¹ Я хліб живий, що з неба зійшов: коли хто споживатиме хліб цей, той повік буде жити. А хліб, що дам Я, то є тіло Моє, яке Я за життя світові дам. ⁵² Тоді між собою змагатися стали юдеї, говорячи: Як же Він може дати нам тіла спожити? ⁵³ І сказав їм Ісус: Поправді, поправді кажу вам: Якщо ви споживати не будете тіла Сина Людського й пити не будете крові Його, то в собі ви не будете мати життя. ⁵⁴ Хто тіло Моє споживає та кров Мою п'є, той має вічне життя, і того воскресну Я останнього дня. ⁵⁵ Бо тіло Моє то правдиво пожива, Моя ж кров то правдиво пиття. ⁵⁶ Хто тіло Моє споживає та кров Мою п'є, той в Мені перебуває, а Я в ньому. ⁵⁷ Як Живий Отець послав Мене, і живу Я Отцем, так і той, хто Мене споживає, і він житиме Мною. ⁵⁸ То є хліб, що з неба зійшов. Не як ваші отці їли манну й померли, хто цей хліб споживає, той жити буде повік! ⁵⁹ Оце Він говорив, коли в Капернаумі навчав у синагозі. ⁶⁰ А багато-хто з учнів Його, як почули оце, гомоніли: Жорстока це мова! Хто слухати може її? ⁶¹ А Ісус, Сам у Собі знавши це, що учні Його на те ремствують, промовив до них: Чи оце вас спокушує? ⁶² А що ж, як побачите Людського Сина, що сходить туди, де перше Він був? ⁶³ То дух, що оживлює, тіло ж не помагає нічого. Слова, що їх Я говорив вам, то дух і життя. ⁶⁴ Але є дехто з вас, хто не вірує. Бо Ісус знав спочатку, хто ті, хто не вірує, і хто видасть Його. ⁶⁵ І сказав Він: Я тому й говорив вам, що до Мене прийти не може

ніхто, як не буде йому від Отця дане те. ⁶⁶ Із того часу відпали багато-хто з учнів Його, і не ходили вже з Ним. ⁶⁷ І сказав Ісус Дванадцятьом: Чи не хочете й ви відійти? ⁶⁸ Відповів Йому Симон Петро: До кого ми підемо, Господи? Ти маєш слова життя вічного. ⁶⁹ Ми ж увірували та пізнали, що Ти Христос, Син Бога Живого! ⁷⁰ Відповів їм Ісус: Чи не Дванадцятьох Я вас вибрав? Та один із вас диявол... ⁷¹ Це сказав Він про Юду, сина Симонового, Іскаріота. Бо цей мав Його видати, хоч він був один із Дванадцятьох.

7

¹ Після цього Ісус ходив по Галілеї, не хотів бо ходити по Юдеї, бо юдеї шукали нагоди, щоб убити Його. ² А надходило свято юдейське Кучки. ³ І сказали до Нього брати Його: Піди звідси, і йди до Юдеї, щоб і учні Твої побачили вчинки Твої, що Ти робиш. ⁴ Тайкома бо не робить нічого ніхто, але сам прагне бути відомий. Коли Ти таке чиниш, то з'яви Себе світові. ⁵ Бо не вірували в Нього навіть брати Його! ⁶ А Ісус промовляє до них: Не настав ще Мій час, але завжди готовий час ваш. ⁷ Вас ненавидіти світ не може, а Мене він ненавидить, бо Я свідчу про нього, що діла його злі. ⁸ Ідіть на це свято, Я ж іще не піду на це свято, бо не виповнився ще Мій час. ⁹ Це сказавши до них, Він zostавсь у Галілеї. ¹⁰ Коли ж вийшли на свято брати Його, тоді й Сам Він пішов, не відкрито, але ніби потай. ¹¹ А юдеї за свята шукали Його та питали: Де Він? ¹² І поголоска велика про Нього в народі була. Одні говорили: Він добрий, а інші казали: Ні, Він зводить з дороги народ... ¹³ Та відкрито про Нього ніхто не казав, бо боялись юдеїв. ¹⁴ У половині вже свята Ісус у храм

увійшов і навчав. ¹⁵ І дивувались юдеї й казали: Як Він знає Писання, не вчившись? ¹⁶ Відповів їм Ісус і сказав: Наука Моя не Моя, а Того, Хто послав Мене. ¹⁷ Коли хоче хто волю чинити Його, той довідається про науку, чи від Бога вона, чи від Себе Самого кажу Я. ¹⁸ Хто говорить від себе самого, той власної слави шукає, а Хто слави шукає Того, Хто послав Його, Той правдивий, і в Ньому неправди нема. ¹⁹ Чи ж Закона вам дав не Мойсей? Та ніхто з вас Закона того не виконує. Нащо хочете вбити Мене? ²⁰ Народ відповів: Чи Ти демона маєш? Хто Тебе хоче вбити? ²¹ Ісус відповів і сказав їм: Одне діло зробив Я, і всі ви дивуетесь. ²² Через це Мойсей дав обрізання вам, не тому, що воно від Мойсея, але від отців, та ви й у суботу обрізуєте чоловіка. ²³ Коли ж чоловік у суботу приймає обрізання, щоб Закону Мойсеєвого не порушити, чого ж ремствуєте ви на Мене, що Я всю людину в суботу вздоровив? ²⁴ Не судіть за обличчям, але суд справедливий чиніть! ²⁵ Дехто ж з ерусалимлян казали: Хіба це не Той, що Його шукають убити? ²⁶ Бо говорить відкрито ось Він, і нічого не кажуть Йому. Чи то справді дізналися старші, що Він дійсно Христос? ²⁷ Та ми знаєм Цього, звідки Він. Про Христа ж, коли прийде, ніхто знати не буде, звідки Він. ²⁸ І скликнув у храмі Ісус, навчаючи й кажучи: І Мене знаєте ви, і знаєте, звідки Я. А Я не прийшов Сам від Себе; правдивий же Той, Хто послав Мене, що Його ви не знаєте. ²⁹ Я знаю Його, Я бо від Нього, і послав Мене Він! ³⁰ Тож шукали вони, щоб схопити Його, та ніхто не наклав рук на Нього, бо то ще не настала година Його. ³¹ А багато з народу в Нього ввірували та казали: Коли прийде Христос, чи ж Він чуда чинитиме більші, як чинить

Оцей? ³² Фарисеї прочули такі поголоски про Нього в народі. Тоді первосвященики та фарисеї послали свою службу, щоб схопити Його. ³³ Ісус же сказав: Ще недовго побуду Я з вами, та й до Того піду, Хто послав Мене. ³⁴ Ви будете шукати Мене, і не знайдете; а туди, де Я є, ви прибути не можете... ³⁵ Тоді говорили юдеї між собою: Куди це Він хоче йти, що не знайдемо Його? Чи не хоче йти до виселенців між греки, та й греків навчати? ³⁶ Що за слово, яке Він сказав: Ви будете шукати Мене, і не знайдете; а туди, де Я є, ви прибути не можете? ³⁷ А останнього великого дня свята Ісус стояв і кликав, говорячи: Коли прагне хто з вас нехай прийде до Мене та й п'є! ³⁸ Хто вірує в Мене, як каже Писання, то ріки живої води потечуть із утроби його. ³⁹ Це ж сказав Він про Духа, що мали прийняти Його, хто ввірував у Нього. Не було бо ще Духа на них, не був бо Ісус ще прославлений. ⁴⁰ А багато з народу, почувши слова ті, казали: Він справді пророк! ⁴¹ Інші казали: Він Христос. А ще інші казали: Хіба прийде Христос із Галілеї? ⁴² Чи ж не каже Писання, що Христос прийде з роду Давидового, і з села Віфлеєму, звідкіля був Давид? ⁴³ Так повсталася незгода в народі з-за Нього. ⁴⁴ А декотрі з них мали замір схопити Його, та ніхто не поклав рук на Нього. ⁴⁵ І вернулася служба до первосвящеників та фарисеїв, а ті їх запитали: Чому не привели ви Його? ⁴⁶ Відказала та служба: Чоловік ще ніколи так не промовляв, як Оцей Чоловік... ⁴⁷ А їм відповіли фарисеї: Чи й вас із дороги не зведено? ⁴⁸ Хіба хто з старших або з фарисеїв увірував у Нього? ⁴⁹ Та проклятий народ, що не знає Закону! ⁵⁰ Говорить до них Никодим, що приходив до Нього вночі, і що був один із них: ⁵¹ Хіба судить Закон наш людину, як

перше її не вислухає, і не дізнається, що вона робить?
52 Йому відповіли та сказали вони: Чи й ти не з Галілеї? Досліди та побач, що не прийде Пророк із Галілеї. 53 І до дому свого пішов кожен.

8

1 Ісус же на гору Оливну пішов. 2 А над ранком прийшов знов у храм, і всі люди збігались до Нього. А Він сів і навчав їх. 3 І ось книжники та фарисеї приводять до Нього в перелюбі схоплену жінку, і посередині ставлять її, 4 та й говорять Йому: Оцю жінку, Учителю, зловлено на гарячому вчинку перелюбу... 5 Мойсей же в Законі звелів нам таких побивати камінням. А Ти що говориш? 6 Це ж казали вони, Його спокушуючи, та щоб мати на Нього оскарження. А Ісус, нахилившись додолу, по землі писав пальцем... 7 А коли ті не переставали питати Його, Він підвівся й промовив до них: Хто з вас без гріха, нехай перший на неї той каменем кине!... 8 І Він знов нахилився додолу, і писав по землі... 9 А вони, це почувши й сумлінням докорені, стали один по одному виходити, почавши з найстарших та аж до останніх. І зоставсь Сам Ісус і та жінка, що стояла всередині... 10 І підвівся Ісус, і нікого, крім жінки, не бачивши, промовив до неї: Де ж ті, жінко, що тебе оскаржали? Чи ніхто тебе не засудив? 11 А вона відказала: Ніхто, Господи... І сказав їй Ісус: Не засуджую й Я тебе. Іди собі, але більш не гріши! 12 І знову Ісус промовляв до них, кажучи: Я Світло для світу. Хто йде вслід за Мною, не буде ходити у темряві той, але матиме світло життя. 13 Фарисеї ж Йому відказали: Ти Сам свідчиш про Себе, тим свідоцтво Твоє неправдиве. 14 Відповів і сказав їм Ісус: Хоч і свідчу про Себе Я Сам, та правдиве свідоцтво Моє, бо

Я знаю, звідкіля Я прийшов і куди Я йду. Ви ж не відаєте, відкіля Я приходжу, і куди Я йду. ¹⁵ Ви за тілом судите, Я не суджу нікого. ¹⁶ А коли Я суджу, то правдивий Мій суд, бо не Сам Я, а Я та Отець, що послав Він Мене! ¹⁷ Та й у вашім Законі написано, що свідчення двох чоловіків правдиве. ¹⁸ Я Сам свідчу про Себе Самого, і свідчить про Мене Отець, що послав Він Мене. ¹⁹ І сказали до Нього вони: Де Отець Твій? Ісус відповів: Не знаєте ви ні Мене, ні Мого Отця. Якби знали Мене, то й Отця Мого знали б. ²⁰ Ці слова Він казав при скарбниці, у храмі навчаючи. І ніхто не схопив Його, бо то ще не настала година Його... ²¹ І сказав Він їм знову: Я відходжу, ви ж шукати Мене будете, і помрете в гріху своїм. Куди Я йду, туди ви прибути не можете... ²² А юдеї казали: Чи не вб'є Він Сам Себе, коли каже: Куди Я йду, туди ви прибути не можете? ²³ І сказав Він до них: Ви від долу, Я звисока, і ви зо світу цього, Я не з цього світу. ²⁴ Тому Я сказав вам, що помрете в своїх гріхах. Бо коли не ввіруєте, що то Я, то помрете в своїх гріхах. ²⁵ А вони запитали Його: Хто Ти такий? І Ісус відказав їм: Той, Хто спочатку, як і говорю Я до вас. ²⁶ Я маю багато про вас говорити й судити; правдивий же Той, Хто послав Мене, і Я світові те говорю, що від Нього почув. ²⁷ Але не зрозуміли вони, що то Він про Отця говорив їм. ²⁸ Тож Ісус їм сказав: Коли ви підіймете Людського Сина, тоді зрозумієте, що то Я, і що Сам Я від Себе нічого не дію, але те говорю, як Отець Мій Мене був навчив. ²⁹ А Той, Хто послав Мене, перебуває зо Мною; Отець не зоставив Самого Мене, бо Я завжди чиню, що Йому до вподоби. ³⁰ Коли Він говорив це, то багато-хто в Нього увірували. ³¹ Тож промовив Ісус до юдеїв, що в Нього ввірували: Як у

слові Моїм позостанетеся, тоді справді Моїми учнями будете, ³² і пізнаєте правду, а правда вас вільними зробить! ³³ Вони відказали Йому: Авраамів ми рід, і нічийми невольниками не були ми ніколи. То як же Ти кажеш: Ви станете вільні? ³⁴ Відповів їм Ісус: Поправді, поправді кажу вам, що кожен, хто чинить гріх, той раб гріха. ³⁵ І не застається раб у домі повік, але Син застається повік. ³⁶ Коли Син отже зробить вас вільними, то справді ви будете вільні. ³⁷ Знаю Я, що ви рід Авраамів, але хочете смерть заподіяти Мені, бо наука Моя не вмщається в вас. ³⁸ Я те говорю, що Я бачив в Отця, та й ви робите те, що ви бачили в батька свого. ³⁹ Сказали вони Йому в відповідь: Наш отець Авраам. Відказав їм Ісус: Коли б ви Авраамові діти були, то чинили б діла Авраамові. ⁴⁰ А тепер ось ви хочете вбити Мене, Чоловіка, що вам казав правду, яку чув Я від Бога. Цього Авраам не робив. ⁴¹ Ви робите діла батька свого. Вони ж відказали Йому: Не родилися ми від перелюбу, одного ми маєм Отця то Бога. ⁴² А Ісус їм сказав: Якби Бог був Отець ваш, ви б любили Мене, бо від Бога Я вийшов і прийшов, не від Себе ж Самого прийшов Я, а Мене Він послав. ⁴³ Чому мови Моєї ви не розумієте? Бо не можете чути ви слова Мого. ⁴⁴ Ваш батько диявол, і пожадливості батька свого ви виконувати хочете. Він був душегуб споконвіку, і в правді не встояв, бо правди нема в нім. Як говорить неправду, то говорить зо свого, бо він неправдомовець і батько неправді. ⁴⁵ А Мені ви не вірите, бо Я правду кажу. ⁴⁶ Хто з вас може Мені докорити за гріх? Коли ж правду кажу, чом Мені ви не вірите? ⁴⁷ Хто від Бога, той слухає Божі слова; через те ви не слухаєте, що ви не від Бога. ⁴⁸ Відізвались юдеї й сказали Йому: Чи ж не добре

ми кажемо, що Ти самарянин і демона маєш? ⁴⁹ Ісус відповів: Не маю Я демона, та шаную Свого Отця, ви ж Мене зневажаєте. ⁵⁰ Не шукаю ж Я власної слави, є Такий, Хто шукає та судить. ⁵¹ Поправді, поправді кажу вам: Хто слово Моє берегтиме, не побачить той смерти повік! ⁵² І сказали до Нього юдеї: Тепер ми дізнались, що демона маєш: умер Авраам і пророки, а Ти кажеш: Хто науку Мою берегтиме, не скуштує той смерти повік. ⁵³ Чи ж Ти більший, аніж отець наш Авраам, що помер? Та повмирали й пророки. Ким Ти робиш Самого Себе? ⁵⁴ Ісус відповів: Як Я славлю Самого Себе, то ніщо Моя слава. Мене прославляє Отець Мій, про Якого ви кажете, що Він Бог ваш. ⁵⁵ І ви не пізнали Його, а Я знаю Його. А коли Я скажу, що не знаю Його, буду неправдомовець, подібний до вас. Та Я знаю Його, і слово Його зберігаю. ⁵⁶ Отець ваш Авраам прагнув із радістю, щоб побачити день Мій, і він бачив, і тішився. ⁵⁷ А юдеї ж до Нього сказали: Ти й п'ятидесяти років не маєш іще, і Авраама Ти бачив? ⁵⁸ Ісус їм відказав: Поправді, поправді кажу вам: Перш, ніж був Авраам, Я є. ⁵⁹ І схопили каміння вони, щоб кинути на Нього. Та сховався Ісус, і з храму пішов.

9

¹ А коли Він проходив, побачив чоловіка, що сліпим був з народження. ² І спитали Його учні Його, говорячи: Учителю, хто згрішив: чи він сам, чи батьки його, що сліпим він родився? ³ Ісус відповів: Не згрішив ані він, ні батьки його, а щоб діла Божі з'явилися на ньому. ⁴ Ми мусимо виконувати діла Того, Хто послав Мене, аж поки є день. Надходить он ніч, коли жаден нічого не зможе виконувати. ⁵ Доки Я в світі, Я Світло для світу. ⁶ Промовивши це, Він

сплюнув на землю, і з слини грязиво зробив, і очі сліпому помазав грязивом, ⁷ і до нього промовив: Піди, умийся в ставку Сілоам визначає це Посланий. Тож пішов той і вмився, і вернувся видющим... ⁸ А сусіди та ті, що бачили перше його, як був він сліпий, говорили: Чи ж не той це, що сидів та просив? ⁹ Говорили одні, що це він, а інші казали: Ні, подібний до нього. А він відказав: Це я! ¹⁰ І питали його: Як же очі відкрились тобі? ¹¹ А той оповідав: Чоловік, що його звать Ісусом, грязиво зробив, і очі помазав мені, і до мене сказав: Піди в Сілоам та й умийся. Я ж пішов та й умився, і став бачити. ¹² І сказали до нього: Де Він? Відказує той: Я не знаю. ¹³ Ведуть тоді до фарисеїв того, що був перше незрячий. ¹⁴ А була то субота, як грязиво Ісус учинив і відкрив йому очі. ¹⁵ І знов запитали його й фарисеї, як видющим він став. А він розповів їм: Грязиво поклав Він на очі мені, а я вмився, та й бачу. ¹⁶ Тоді деякі з фарисеїв казали: Не від Бога Оцей Чоловік, бо суботи не держить. А інші казали: Як же чуда такі може грішна людина чинити? І незгода між ними була. ¹⁷ Тому знову говорять сліпому: Що ти кажеш про Нього, коли очі відкрив Він тобі? А той відказав: Він Пророк! ¹⁸ Юдеї проте йому не повірили, що незрячим він був і прозрів, аж поки не покликано батьків того прозрілого. ¹⁹ І запитали їх, кажучи: Чи ваш оце син, про якого ви кажете, ніби родився сліпим? Як же він тепер бачить? ²⁰ А батьки його відповіли та сказали: Ми знаєм, що цей то наш син, і що він народився сліпим. ²¹ Але як тепер бачить, не знаємо, або хто йому очі відкрив, ми не відаємо. Пспитайте його, він дорослий, хай сам скаже про себе... ²² Таке говорили батьки його, бо боялись юдеїв: юдеї бо вже були змовились, як

хто за Христа Його визнає, щоб той був відлучений від синагоги. ²³ Ось тому говорили батьки його: Він дорослий, його поспитайте. ²⁴ І покликали вдруге того чоловіка, що був сліпим, і сказали йому: Віддай хвалу Богові. Ми знаємо, що грішний Отой Чоловік. ²⁵ Але він відповів: Чи Він грішний не знаю. Одне тільки знаю, що я був сліпим, а тепер бачу!... ²⁶ І спитали його: Що тобі Він зробив? Як відкрив тобі очі? ²⁷ Відповів він до них: Я вже вам говорив, та не слухали ви. Що бажаєте знову почути? Може й ви Його учнями хочете стати? ²⁸ А вони його вилаяли та й сказали: То ти Його учень, а ми учні Мойсеєві. ²⁹ Ми знаємо, що Бог говорив до Мойсея, звідки ж узявся Оцей, ми не відаємо. ³⁰ Відповів чоловік і сказав їм: То ж воно й дивно, що не знаєте ви, звідки Він, а Він мені очі відкрив! ³¹ Та ми знаємо, що грішників Бог не послухає; хто ж богобійний, і виконує волю Його, того слухає Він. ³² Відвіку не чувано, щоб хто очі відкрив був сліпому з народження. ³³ Коли б не від Бога був Цей, Він нічого не міг би чинити. ³⁴ Вони відповіли та й сказали йому: Ти весь у гріхах народився, і чи тобі нас учити? І геть його вигнали. ³⁵ Дізнався Ісус, що вони того вигнали геть, і, знайшовши його, запитав: Чи віруєш ти в Сина Божого? ³⁶ Відповів той, говорячи: Хто ж то, Пане, Такий, щоб я вірував у Нього? ³⁷ Промовив до нього Ісус: І ти бачив Його, і Той, Хто говорить з тобою то Він!... ³⁸ А він відказав: Я вірую, Господи! І вклонився йому. ³⁹ І промовив Ісус: На суд Я прийшов у цей світ, щоб бачили темні, а видючі щоб стали незрячі. ⁴⁰ І почули це деякі з тих фарисеїв, що були з Ним, та й сказали йому: Чи ж і ми невидючі? ⁴¹ Відказав їм Ісус: Якби ви невидючі були, то не мали б гріха; а тепер ви говорите: Бачимо,

то й ваш гріх застається при вас!

10

¹ Поправді, поправді кажу вам: Хто не входить дверима в кошару, але перелазить деінде, той злодій і розбійник. ² А хто входить дверима, той вівцям пастух. ³ Воротар відчиняє йому, і його голосу слухають вівці; і свої вівці він кличе по йменню, і випроваджує їх. ⁴ А як вижене всі свої вівці, він іде перед ними, і вівці слідом за ним ідуть, бо знають голос його. ⁵ За чужим же не підуть вони, а будуть утікати від нього, бо не знають вони чужого голосу. ⁶ Оцю притчу повів їм Ісус, але не зрозуміли вони, про що їм говорив. ⁷ І знову промовив Ісус: Поправді, поправді кажу вам, що Я двері вівцям. ⁸ Усі, скільки їх перше Мене приходило, то злодії й розбійники, але вівці не слухали їх. ⁹ Я двері: коли через Мене хто ввійде, спасеться, і той ввійде та вийде, і пасовисько знайде. ¹⁰ Злодій тільки на те крадається, щоб красти й убивати та нищити. Я прийшов, щоб ви мали життя, і подостатком щоб мали. ¹¹ Я Пастир Добрий! Пастир добрий кладе життя власне за вівці. ¹² А наймит, і той, хто не вівчар, кому вівці не свої, коли бачить, що вовк наближається, то кидає вівці й тікає, а вовк їх хапає й полошить. ¹³ А наймит утікає тому, що він наймит, і не дбає про вівці. ¹⁴ Я Пастир Добрий, і знаю Своїх, і Свої Мене знають. ¹⁵ Як Отець Мене знає, так і Я Отця знаю, і власне життя Я за вівці кладу. ¹⁶ Також маю Я інших овець, які не з цієї кошари, Я повинен і їх припровадити. І Мій голос почують вони, і буде отара одна й Один Пастир! ¹⁷ Через те Отець любить Мене, що Я власне життя віддаю, щоб ізнову прийняти його. ¹⁸ Ніхто в Мене його не бере, але Я

Сам від Себе кладу його. Маю владу віддати його, і маю владу прийняти його знову, Я цю заповідь взяв від Свого Отця. ¹⁹ З-за цих слів між юдеями знову незгода знялася. ²⁰ І багато-хто з них говорили: Він демона має, і несамовитий. Чого слухаєте ви Його? ²¹ Інші казали: Ці слова не того, хто демона має. Хіба демон може очі сліпим відкривати?... ²² Було тоді свято Відновлення в Єрусалимі. Стояла зима. ²³ А Ісус у храмі ходив, у Соломоновім ганку. ²⁴ Юдеї тоді обступили Його та й казали Йому: Доки будеш тримати в непевності нас? Якщо Ти Христос, то відкрито скажи нам! ²⁵ Відповів їм Ісус: Я вам був сказав, та не вірите ви. Ті діла, що чиню їх у Ймення Свого Отця, вони свідчать про Мене. ²⁶ Та не вірите ви, не з Моїх бо овець ви. ²⁷ Мого голосу слухають вівці Мої, і знаю Я їх, і за Мною слідком вони йдуть. ²⁸ І Я життя вічне даю їм, і вони не загинуть повік, і ніхто їх не вихопить із Моєї руки. ²⁹ Мій Отець, що дав їх Мені, Він більший за всіх, і вихопити ніхто їх не може Отцеві з руки. ³⁰ Я й Отець Ми одне! ³¹ Знов каміння схопили юдеї, щоб укаменувати Його. ³² Відповів їм Ісус: Від Отця показав Я вам добрих учинків багато, за котрий же з тих учинків хочете Мене каменувати? ³³ Юдеї Йому відказали: Не за добрий учинок хочемо Тебе вкаменувати, а за богозневагу, бо Ти, будши людиною, за Бога Себе видаєш... ³⁴ Відповів їм Ісус: Хіба не написано в вашім Законі: Я сказав: ви боги? ³⁵ Коли тих Він богами назвав, що до них слово Боже було, а Писання не може порушене бути, ³⁶ то Тому, що Отець освятив і послав Його в світ, закидаєте ви: Зневажаєш Ти Бога, через те, що сказав Я: Я Син Божий? ³⁷ Коли Я не чиню діл Свого Отця, то не вірте Мені. ³⁸ А коли Я чиню, то хоч ви Мені віри й не ймете,

повірте ділам, щоб пізнали й повірили ви, що Отець у Мені, а Я ув Отці! ³⁹ Тоді знову шукали вони, щоб схопити Його, але вийшов із рук їхніх Він. ⁴⁰ І Він знову на той бік Йордану пішов, на те місце, де Іван найперше христив, та й там перебував. ⁴¹ І багато до Нього приходили та говорили, що хоч жадного чуда Іван не вчинив, але все, що про Нього Іван говорив, правдиве було. ⁴² І багато-хто ввірували в Нього там.

11

¹ Був же хворий один, Лазар у Віфанії, із села Марії й сестри її Марти. ² А Марія, що брат її Лазар був хворий, була та, що помазала Господа миром, і волоссям своїм Йому ноги обтерла. ³ Тоді сестри послали до Нього, говорячи: Ось нездужає, Господи, той, що кохаєш його!... ⁴ Як почув же Ісус, то промовив: Не на смерть ця недуга, а на Божу славу, щоб Син Божий прославився нею. ⁵ А Ісус любив Марту, і сестру її, і Лазаря. ⁶ А коли Він почув, що нездужає той, то зостався два дні на тім місці, де був. ⁷ Після ж того говорить до учнів: Ходімо знову в Юдею. ⁸ Йому учні сказали: Учителю, таж допіру юдеї хотіли камінням побити Тебе, а Ти знов туди підеш? ⁹ Ісус відповів: Хіба дня не дванадцять годин? Як хто ходить за дня, не спіткнеться, цьогосвітне бо світло він бачить. ¹⁰ А хто ходить нічної пори, той спіткнеться, бо немає в нім світла. ¹¹ Оце Він сказав, а по тому говорить до них: Друг наш Лазар заснув, та підуд розбудити Його. ¹² А учні сказали Йому: Як заснув, то він, Господи, видужає. ¹³ Та про смерть його мовив Ісус, вони ж думали, що про сонний спочинок Він каже. ¹⁴ Тоді просто сказав їм Ісус: Умер Лазар. ¹⁵ І Я тішусь за вас, що там Я не був, щоб повірили ви. Та ходімо до нього. ¹⁶ Сказав

же Хома, називаний Близнюк, до співучнів: Ходімо й ми, щоб із Ним повмирати. ¹⁷ Як прибув же Ісус, то знайшов, що чотири вже дні той у гробі. ¹⁸ А Віфанія поблизу Єрусалиму була, яких стадій з п'ятнадцять. ¹⁹ І багато з юдеїв до Марти й Марії прийшли, щоб за брата розважити їх. ²⁰ Тоді Марта, почувши, що надходить Ісус, побігла зустріти Його, Марія ж удома сиділа. ²¹ І Марта сказала Ісусові: Коли б, Господи, був Ти отут, то не вмер би мій брат... ²² Та й тепер, знаю я, що чого тільки в Бога попросиш, то дасть Тобі Бог! ²³ Промовляє до неї Ісус: Воскресне твій брат! ²⁴ Відказує Марта Йому: Знаю, що в воскресення останнього дня він воскресне. ²⁵ Промовив до неї Ісус: Я воскресення й життя. Хто вірує в Мене, хоч і вмере, буде жити. ²⁶ І кожен, хто живе та хто вірує в Мене, повіки не вмере. Чи ти віруєш в це? ²⁷ Вона каже Йому: Так, Господи! Я вірую, що Ти Христос, Син Божий, що має прийти на цей світ. ²⁸ І промовивши це, відійшла, та й покликала нишком Марію, сестру свою, кажучи: Учитель тут, і Він кличе тебе! ²⁹ А та, як зачула, квапливо встала й до Нього пішла. ³⁰ А Ісус не ввійшов був ще до села, а знаходивсь на місці, де Марта зустріла Його. ³¹ Юдеї тоді, що були з нею в домі й її розважали, як побачили, що Марія квапливо встала й побігла, подалися за нею, гадаючи, що до гробу пішла вона, плакати там. ³² Як Марія ж прийшла туди, де був Ісус, і Його вгледіла, то припала до ніг Йому та й говорила до Нього: Коли б, Господи, був Ти отут, то не вмер би мій брат! ³³ А Ісус, як побачив, що плаче вона, і плачуть юдеї, що з нею прийшли, то в душі розжалобився та й зворушився Сам, ³⁴ і сказав: Де його ви поклали? Говорять Йому: Іди,

Господи, та подивися! ³⁵ І закапали сльози Ісусові...
³⁶ А юдеї казали: Дивись, як кохав Він його! ³⁷ А з них дехто казали: Чи не міг же зробити Отой, Хто очі сліпому відкрив, щоб і цей не помер? ³⁸ Ісус же розжалобивсь знову в Собі, і до гробу прийшов. Була ж то печера, і камінь на ній налягав. ³⁹ Промовляє Ісус: Відваліть цього каменя! Сестра вмерлого Марта говорить до Нього: Уже, Господи, чути, бо чотири вже дні він у гробі... ⁴⁰ Ісус каже до неї: Чи тобі не казав Я, що як будеш ти вірувати, славу Божу побачиш? ⁴¹ І зняли тоді каменя. А Ісус ізвів очі до неба й промовив: Отче, дяку приношу Тобі, що Мене Ти почув. ⁴² Та Я знаю, що Ти завжди почувеш Мене, але ради народу, що довкола стоїть, Я сказав, щоб увірували, що послав Ти Мене. ⁴³ І, промовивши це, Він скричав гучним голосом: Лазарю, вийди сюди! ⁴⁴ І вийшов померлий, по руках і ногах обв'язаний пасами, а обличчя у нього було перев'язане хусткою... Ісус каже до них: Розв'яжіть його та й пустіть, щоб ходив... ⁴⁵ І багато з юдеїв, що походилися до Марії, та бачили те, що Він учинив, у Нього ввірували. ⁴⁶ А деякі з них пішли до фарисеїв, і їм розповіли, що Ісус учинив. ⁴⁷ Тоді первосвященики та фарисеї скликали раду й казали: Що маємо робити, бо Цей Чоловік пребагато чуд чинить? ⁴⁸ Якщо так позоставимо Його, то всі в Нього ввірують, і прийдуть римляни, та й візьмуть нам і Край, і народ! ⁴⁹ А один із них, Кайяфа, що був первосвящеником року того, промовив до них: Ви нічого не знаєте, ⁵⁰ і не поміркуєте, що краще для вас, щоб один чоловік прийняв смерть за людей, аніж щоб увесь народ мав загинути! ⁵¹ А того не сказав сам від себе, але, первосвящеником будши в тім році, пророкував, що Ісус за народ мав

умерти, ⁵² і не лише за народ, але й щоб сполучити в одне розпорошених Божих дітей. ⁵³ Отож, від того дня вони змовилися, щоб убити Його. ⁵⁴ І тому не ходив більш Ісус між юдеями явно, але звідти вдавсь до околиць поближче пустині, до міста, що зветься Єфрем, і тут залишався з Своїми учнями. ⁵⁵ Наближалася ж Пасха юдейська, і багато-хто з Краю вдались перед Пасхою в Єрусалим, щоб очистити себе. ⁵⁶ І шукали Ісуса вони, а в храмі стоявши, гомоніли один до одного: А як вам здається? Хіба Він не прийде на свято? ⁵⁷ А первосвященики та фарисеї наказа дали: як дізнається хто, де Він перебуватиме, нехай донесе, щоб схопити Його.

12

¹ Ісус же за шість день до Пасхи прибув до Віфанії, де жив Лазар, що його воскресив Ісус із мертвих. ² І для Нього вечерю там справили, а Марта прислужувала. Був же й Лазар одним із тих, що до столу з Ним сіли. ³ А Марія взяла літру мира, з найдорожчого нардю пахучого, і намастила Ісусові ноги, і волоссям своїм Йому ноги обтерла... І пахощі мира наповнили дім! ⁴ І говорить один з Його учнів, Юда Іскаріотський, що мав Його видати: ⁵ Чому мира оцього за триста динарів не продано, та й не роздано вбогим? ⁶ А це він сказав не тому, що про вбогих журився, а тому, що був злодій: він мав скриньку на гроші, і крав те, що вкидали. ⁷ І промовив Ісус: Позостав її ти, це вона на день похорону заховала Мені... ⁸ Бо вбогих ви маєте завжди з собою, а Мене не постійно ви маєте! ⁹ А натовп великий юдеїв довідався, що Він там, та й поприходили не з-за Ісуса Самого, але щоб побачити й Лазаря, що

його воскресив Він із мертвих. ¹⁰ А первосвященики змовилися, щоб і Лазареві смерть заподіяти, ¹¹ бо багато з юдеїв з-за нього відходили, та в Ісуса ввірували. ¹² А другого дня, коли безліч народу, що зібрався на свято, прочула, що до Єрусалиму надходить Ісус, ¹³ то взяли вони пальмове віття, і вийшли назустріч Йому та й кричали: Осанна! Благословенний, хто йде у Господнє Ім'я! Цар Ізраїлів! ¹⁴ Ісус же, знайшовши осля, сів на нього, як написано: ¹⁵ Не бійся, дочко Сіонська! Ото Цар твій іде, сидючи на ослі молодому! ¹⁶ А учні Його спочатку того не зрозуміли були, але, як прославивсь Ісус, то згадали тоді, що про Нього було так написано, і що цеє вчинили Йому. ¹⁷ Тоді свідчив народ, який був із Ним, що Він викликав Лазаря з гробу, і воскресив його з мертвих. ¹⁸ Через це й зустрів натовп Його, бо почув, що Він учинив таке чудо. ¹⁹ Фарисеї тоді між собою казали: Ви бачите, що нічого не вдієте: ось пішов увесь світ услід за Ним! ²⁰ А між тими, що в свято прийшли поклонитись, були й деякі геллени. ²¹ І вони підійшли до Пилипа, що з Віфсаїди Галілейської, і просили його та казали: Ми хочемо, пане, побачити Ісуса. ²² Іде Пилип та Андрієві каже; іде Андрій і Пилип та Ісусові розповідають. ²³ Ісус же їм відповідає, говорячи: Надійшла година, щоб Син Людський прославивсь. ²⁴ Поправді, поправді кажу вам: коли зерно пшеничне, як у землю впаде, не помре, то одне зостається; як умре ж, плід рясний принесе. ²⁵ Хто кохає душу свою, той погубить її; хто ж ненавидить душу свою на цім світі, збереже її в вічне життя. ²⁶ Як хто служить Мені, хай іде той за Мною, і де Я, там буде й слуга Мій. Як хто служить Мені, того пошанує Отець. ²⁷ Затривожена

зараз душа Моя. І що Я повім? Заступи Мене, Отче, від цієї години! Та на те Я й прийшов на годину оцю... ²⁸ Прослав, Отче, Ім'я Своє! Залунав тоді голос із неба: І прославив, і знову прославлю! ²⁹ А народ, що стояв і почув, говорив: Загреміло! Інші казали: Це Ангол Йому говорив! ³⁰ Ісус відповів і сказав: Не для Мене цей голос лунав, а для вас. ³¹ Тепер суд цьому світові. Князь світу цього буде вигнаний звідси тепер. ³² І, як буду піднесений з землі, то до Себе Я всіх притягну. ³³ А Він це говорив, щоб зазначити, якою то смертю Він має померти. ³⁴ А народ відповів Йому: Ми чули з Закону, що Христос перебуває повік, то чого ж Ти говориш, що Людському Сину потрібно піднесеному бути? Хто такий Цей Син Людський? ³⁵ І сказав їм Ісус: Короткий ще час світло з вами. Ходіть, поки маєте світло, щоб вас темрява не обгорнула. А хто в темряві ходить, не знає, куди він іде... ³⁶ Аж доки ви маєте світло, то віруйте в світло, щоб синами світла ви стали. Промовивши це, Ісус відійшов, і сховався від них. ³⁷ І хоч Він стільки чуд перед ними вчинив був, та в Нього вони не ввірували, ³⁸ щоб справдилось слово пророка Ісаї, який провіщав: Хто повірив тому, що ми, Господи, чули, а Господне рамено кому об'явилось? ³⁹ Тому не могли вони вірити, що знову Ісаїя прорік: ⁴⁰ Засліпив їхні очі, і скам'янив їхнє серце, щоб очима не бачили, ані серцем щоб не зрозуміли, і не навернулись, щоб Я їх уздоровив! ⁴¹ Це Ісаїя сказав, коли бачив славу Його, і про Нього звіщав. ⁴² Проте багато-хто навіть із старших у Нього ввірували, та не признавались через фарисеїв, щоб не вигнано їх із синагоги. ⁴³ Бо любили вони славу людську більше, аніж славу Божу. ⁴⁴ А Ісус підняв голос, та й промовляв: Хто вірує в Мене, не

в Мене він вірує, але в Того, Хто послав Мене. ⁴⁵ А хто бачить Мене, той бачить Того, хто послав Мене. ⁴⁶ Я, Світло, на світ прийшов, щоб кожен, хто вірує в Мене, у темряві не зоставався. ⁴⁷ Коли б же хто слів Моїх слухав та не вірував, Я того не суджу, бо Я не прийшов світ судити, але щоб спасти світ. ⁴⁸ Хто цурається Мене, і Моїх слів не приймає, той має для себе судду: те слово, що Я говорив, останнього дня воно буде судити його! ⁴⁹ Бо від Себе Я не говорив, а Отець, що послав Мене, то Він Мені заповідь дав, що Я маю казати та що говорити. ⁵⁰ І відаю Я, що Його ота заповідь то вічне життя. Тож що Я говорю, то так говорю, як Отець Мені розповідав.

13

¹ Перед святом же Пасхи Ісус, знаючи, що настала година Йому перейти до Отця з цього світу, полюбивши Своїх, що на світі були, до кінця полюбив їх. ² Під час же вечері, як диявол уже був укинув у серце синові Симона Юді Іскаріотському, щоб він видав Його, ³ то Ісус, знаючи те, що Отець віддав все Йому в руки, і що від Бога прийшов Він, і до Бога відходить, ⁴ устає від вечері, і здимає одержу, бере рушника й підперізується. ⁵ Потому налив Він води до вмивальниці, та й зачав обмивати ноги учням, і витирати рушником, що ним був підперезаний. ⁶ І підходить до Симона Петра, а той каже Йому: Ти, Господи, митимеш ноги мені? ⁷ Ісус відказав і промовив йому: Що Я роблю, ти не знаєш тепер, але опісля зрозумієш. ⁸ Говорить до Нього Петро: Ти повік мені ніг не обмиєш! Ісус відповів йому: Коли Я не вмю тебе, ти не матимеш частки зо Мною. ⁹ До Нього проказує Симон Петро: Господи,

не самі мої ноги, а й руки та голову! ¹⁰ Ісус каже йому: Хто обмитий, тільки ноги обмити потребує, бо він чистий увесь. І ви чисті, та не всі. ¹¹ Бо Він знав Свого зрадника, тому то сказав: Ви чисті не всі. ¹² Коли ж пообмивав їхні ноги, і одержу Свою Він надів, засів знову за стіл і промовив до них: Чи знаєте ви, що Я зробив вам? ¹³ Ви Мене називаєте: Учитель і Господь, і добре ви кажете, бо Я є. ¹⁴ А коли обмив ноги вам Я, Господь і Вчитель, то повинні й ви один одному ноги вмивати. ¹⁵ Бо то Я вам приклада дав, щоб і ви те чинили, як Я вам учинив. ¹⁶ Поправді, поправді кажу вам: Раб не більший за пана свого, посланець же не більший від того, хто вислав його. ¹⁷ Коли знаєте це, то блаженні ви, якщо таке чините! ¹⁸ Не про всіх вас кажу. Знаю Я, кого вибрав, але щоб збулося Писання: Хто хліб споживає зо Мною, підняв той на Мене п'яту свою! ¹⁹ Уже тепер вам кажу, перше ніж те настане, щоб як станеться, ви ввірували, що то Я. ²⁰ Поправді, поправді кажу вам: Хто приймає Мого посланця, той приймає Мене; хто ж приймає Мене, той приймає Того, Хто послав Мене! ²¹ Промовивши це, затривожився духом Ісус, і освідчив, говорячи: Поправді, поправді кажу вам, що один із вас видасть Мене!... ²² І озиралися учні один на одного, непевними буди, про кого Він каже. ²³ При столі, при Ісусовім лоні, був один з Його учнів, якого любив Ісус. ²⁴ От цього кивнув Симон Петро та й шепнув: Запитай, хто б то був, що про нього Він каже? ²⁵ І, пригорнувшись до лоня Ісусового, той говорить до Нього: Хто це, Господи? ²⁶ Ісус же відказує: Це той, кому, умочивши, подам Я куска. І, вмочивши куска, подав синові Симона, Юді Іскаріотському!... ²⁷ За тим же куском тоді в нього ввійшов сатана. А Ісус йому каже: Що ти робиш роби

швидше... ²⁸ Але жаден із тих, хто був при столі, того не зрозумів, до чого сказав Він йому. ²⁹ А тому, що тримав Юда скриньку на гроші, то деякі думали, ніби каже до нього Ісус: Купи, що потрібно на свято для нас, або щоб убогим подав що. ³⁰ А той, узявши кусок хліба, зараз вийшов. Була ж ніч. ³¹ Тоді, як він вийшов, промовляє Ісус: Тепер ось прославивсь Син Людський, і в Ньому прославився Бог. ³² Коли в Ньому прославився Бог, то і Його Бог прославить у Собі, і зараз прославить Його! ³³ Мої дітоньки, не довго вже бути Мені з вами! Ви шукати Мене будете, але як сказав Я юдеям: Куди Я йду, туди ви прибути не можете, те й вам говорю Я тепер. ³⁴ Нову заповідь Я вам даю: Любіть один одного! Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви! ³⁵ По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою. ³⁶ А Симон Петро йому каже: Куди, Господи, ідеш Ти? Ісус відповів: Куди Я йду, туди ти тепер іти за Мною не можеш, але потім ти підеш за Мною. ³⁷ Говорить до Нього Петро: Чому, Господи, іти за Тобою тепер я не можу? За Тебе я душу свою покладу! ³⁸ Ісус відповідає: За Мене покладеш ти душу свою? Поправді, поправді кажу Я тобі: Півень не заспіває, як ти тричі зречешся Мене...

14

¹ Нехай серце вам не тривожиться! Віруйте в Бога, і в Мене віруйте! ² Багато осель у домі Мого Отця; а коли б то не так, то сказав би Я вам, що йду приготувати місце для вас? ³ А коли відійду й приготую вам місце, Я знову прийду й заберу вас до Себе, щоб де Я були й ви. ⁴ А куди Я йду дорогу ви знаєте. ⁵ Говорить до Нього Хома: Ми не знаємо,

Господи, куди йдеш; як же можемо знати дорогу?
⁶Промовляє до нього Ісус: Я дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене.
⁷Коли б то були ви пізнали Мене, ви пізнали були б і Мого Отця. Відтепер Його знаєте ви, і Його бачили.
⁸Говорить до Нього Пилип: Господи, покажи нам Отця, і вистачить нам!
⁹Промовляє до нього Ісус: Стільки часу Я з вами, ти ж не знаєш, Пилипе, Мене? Хто бачив Мене, той бачив Отця, то як же ти кажеш: Покажи нам Отця?
¹⁰Чи не віруєш ти, що Я в Отці, а Отець у Мені? Слова, що Я вам говорю, говорю не від Себе, а Отець, що в Мені перебуває, Той чинить діла ті.
¹¹Повірте Мені, що Я в Отці, а Отець у Мені! Коли ж ні, то повірте за вчинки самі.
¹²Поправді, поправді кажу вам: Хто вірує в Мене, той учинить діла, які чиню Я, і ще більші від них він учинить, бо Я йду до Отця.
¹³І коли що просити ви будете в Імення Моє, те вчиню, щоб у Сині прославивсь Отець.
¹⁴Коли будете в Мене просити чого в Моє Імення, то вчиню.
¹⁵Якщо Ви Мене любите, Мої заповіді зберігайте!
¹⁶І вблагаю Отця Я, і Втішителя іншого дасть вам, щоб із вами повік перебував,
¹⁷Духа правди, що Його світ прийняти не може, бо не бачить Його та не знає Його. Його знаєте ви, бо при вас перебуває, і в вас буде Він.
¹⁸Я не кину вас сиротами, Я прибуду до вас!
¹⁹Ще недовго, і вже світ Мене не побачить, але ви Мене бачити будете, бо живу Я і ви жити будете!
²⁰Того дня пізнаєте ви, що в Своїм Я Отці, а ви в Мені, і Я в вас.
²¹Хто заповіді Мої має та їх зберігає, той любить Мене. А хто любить Мене, то полюбить його Мій Отець, і Я полюблю Його, і об'явлюсь йому Сам.
²²Запитує Юда, не Іскаріотський, Його: Що то, Господи, що Ти нам об'явитися маєш, а не світові?

²³ Ісус відповів і до нього сказав: Як хто любить Мене, той слово Моє берегтиме, і Отець Мій полюбить його, і Ми прийдемо до нього, і оселю закладемо в нього. ²⁴ Хто не любить Мене, той не береже Моїх слів. А слово, що чуєте ви, не Моє, а Отця, що послав Мене. ²⁵ Говорив це Я вам, будши з вами. ²⁶ Утішитель же, Дух Святий, що Його Отець пошле в Ім'я Моє, Той навчить вас усього, і пригадає вам усе, що Я вам говорив. ²⁷ Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю! Я даю вам не так, як дає світ. Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається! ²⁸ Чули ви, що Я вам говорив: Я відходжу, і вернуся до вас. Якби ви любили Мене, то ви б тішилися, що Я йду до Отця, бо більший за Мене Отець. ²⁹ І тепер Я сказав вам, передніше, ніж сталося, щоб ви вірували, коли станеться. ³⁰ Небагато вже Я говоритиму з вами, бо надходить князь світу цього, а в Мені він нічого не має, ³¹ та щоб світ зрозумів, що люблю Я Отця, і як Отець наказав Мені, так роблю. Уставайте, ходім звідсіля!

15

¹ Я правдива Виноградина, а Отець Мій Виноградар. ² Усяку галузку в Мене, що плоду не приносить, Він відтинає, але всяку, що плід родить, обчищає її, щоб рясніше родила. ³ Через Слово, що Я вам говорив, ви вже чисті. ⁴ Перебувайте в Мені, а Я в вас! Як та вітка не може вродити плоду сама з себе, коли не позостанеться на виноградині, так і ви, як в Мені перебувати не будете. ⁵ Я Виноградина, ви галуззя! Хто в Мені перебуває, а Я в ньому, той рясно зароджує, бо без Мене нічого чинити не можете ви. ⁶ Коли хто перебувати не буде в Мені, той буде відкинений геть, як галузка, і всохне. І громадять їх, і кладуть на огонь, і згорять. ⁷ Коли ж у Мені перебувати ви будете, а

слова Мої позостануться в вас, то просіть, чого хочете, і станеться вам! ⁸ Отець Мій прославиться в тому, якщо рясно зародите й будете учні Мої. ⁹ Як Отець полюбив Мене, так і Я полюбив вас. Перебувайте в любові Моїй! ¹⁰ Якщо будете ви зберігати Мої заповіді, то в любові Моїй перебуватимете, як і Я зберіг Заповіді Свого Отця, і перебуваю в любові Його. ¹¹ Це Я вам говорив, щоб радість Моя була в вас, і щоб повна була ваша радість! ¹² Оце Моя заповідь, щоб любили один одного ви, як Я вас полюбив! ¹³ Ніхто більшої любови не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх. ¹⁴ Ви друзі Мої, якщо чините все, що Я вам заповідую. ¹⁵ Я вже більше не буду рабами вас звати, бо не відає раб, що пан його чинить. А вас назвав друзями Я, бо Я вам об'явив усе те, що почув від Мого Отця. ¹⁶ Не ви Мене вибрали, але Я вибрав вас, і вас настановив, щоб ішли ви й приносили плід, і щоб плід ваш зостався, щоб дав вам Отець, чого тільки попросите в Імення Моє. ¹⁷ Це Я вам заповідую, щоб любили один одного ви! ¹⁸ Коли вас світ ненавидить, знайте, що Мене він зненавидів перше, як вас. ¹⁹ Коли б ви зо світу були, то своє світ любив би. А що ви не зо світу, але Я вас зо світу обрав, тому світ вас ненавидить. ²⁰ Пригадайте те слово, яке Я вам сказав: Раб не більший за пана свого. Як Мене переслідували, то й вас переслідувати будуть; як слово Моє зберігали, берегтимуть і ваше. ²¹ Але все це робитимуть вам за Ім'я Моє, бо не знають Того, хто послав Мене. ²² Коли б Я не прийшов і до них не казав, то не мали б гріха, а тепер вимовки не мають вони за свій гріх. ²³ Хто Мене ненавидить, і Мого Отця той ненавидить. ²⁴ Коли б Я серед них не вчинив був тих діл, яких не чинив ніхто інший, то не мали б гріха.

Та тепер вони бачили, і зненавиділи і Мене, і Мого Отця. ²⁵ Та щоб справдилось слово, що в їхнім Законі написано: Мене безпідставно зненавиділи! ²⁶ А коли Утішитель прибуде, що Його від Отця Я пошлю вам, Той Дух правди, що походить від Отця, Він засвідчить про Мене. ²⁷ Та засвідчте і ви, бо ви від початку зо Мною.

16

¹ Оце Я сказав вам, щоб ви не спокусились. ² Вас виженуть із синагог. Прийде навіть година, коли кожен, хто вам смерть заподіє, то думатиме, ніби службу приносить він Богові! ³ А це вам учинять, бо вони не пізнали Отця, ні Мене. ⁴ Але Я це сказав вам, щоб згадали про те, про що говорив був Я вам, як настане година. Цього вам не казав Я спочатку, бо з вами Я був. ⁵ Тепер же до Того Я йду, Хто послав Мене, і ніхто з вас Мене не питає: Куди йдеш? ⁶ Та від того, що це Я сказав вам, серце ваше наповнилось смутком. ⁷ Та Я правду кажу вам: Краще для вас, щоб пішов Я, бо як Я не піду, Утішитель не прийде до вас. А коли Я піду, то пошлю вам Його. ⁸ А як прийде, Він світові виявить про гріх, і про правду, і про суд: ⁹ тож про гріх, що не вірують у Мене; ¹⁰ а про правду, що Я до Отця Свого йду, і Мене не побачите вже; ¹¹ а про суд, що засуджений князь цього світу. ¹² Я ще маю багато сказати вам, та тепер ви не можете знести. ¹³ А коли прийде Він, Той Дух правди, Він вас попроведить до цілої правди, бо не буде казати Сам від Себе, а що тільки почує, казатиме, і що має настати, звістить вам. ¹⁴ Він прославить Мене, бо Він візьме з Мого та й вам сповістить. ¹⁵ Усе, що має Отець, то Моє; через те Я й сказав, що Він візьме з Мого та й вам сповістить. ¹⁶ Незабаром, і Мене вже не будете бачити, і знов

незабаром і Мене ви побачите, бо Я йду до Отця. ¹⁷ А деякі з учнів Його говорили один до одного: Що таке, що сказав Він до нас: Незабаром, і Мене вже не будете бачити, і знов незабаром і Мене ви побачите, та: Я йду до Отця?... ¹⁸ Гомоніли також: Що таке, що говорить: Незабаром? Про що каже, не знаємо... ¹⁹ Ісус же пізнав, що хочуть поспитати Його, і сказав їм: Чи про це між собою міркуєте ви, що сказав Я: Незабаром, і вже Мене бачити не будете ви, і знов незабаром і Мене ви побачите? ²⁰ Поправді, поправді кажу вам, що ви будете плакати та голосити, а світ буде радіти. Сумувати ви будете, але сум ваш обернеться в радість! ²¹ Журиться жінка, що родить, бо настала година її. Як дитинку ж породить вона, то вже не пам'ятає терпіння з-за радощів, що людина зродилась на світ... ²² Так сумуєте й ви ось тепер, та побачу вас знову, і серце ваше радітиме, і ніхто радості вашої вам не відійме! ²³ Ні про що ж того дня ви Мене не спитаєте. Поправді, поправді кажу вам: Чого тільки попросите ви від Отця в Моє Ймення, Він дасть вам. ²⁴ Не просили ви досі нічого в Ім'я Моє. Просить і отримаєте, щоб повна була ваша радість. ²⁵ Оце все Я в притчах до вас говорив. Настає година, коли притчами Я вже не буду до вас промовляти, але явно звіщу про Отця вам. ²⁶ Того дня ви проситимете в Моє Ймення, і Я вам не кажу, що вблагаю Отця Я за вас, ²⁷ бо Отець любить Сам вас за те, що ви полюбили Мене та й увірували, що Я вийшов від Бога. ²⁸ Від Отця вийшов Я, і на світ Я прийшов. І знов покидаю Я світ та й йду до Отця. ²⁹ Його учні відказують: Ось тепер Ти говориш відкрито, і жадної притчі не кажеш. ³⁰ Тепер відаємо ми, що Ти знаєш усе, і потреби не маєш, щоб Тебе хто питав. Тому віруємо, що Ти вийшов від

Бога! ³¹ Ісус їм відповів: Тепер віруєте? ³² Ото настає година, і вже настала, що ви розпорошитесь кожен у власне своє, а Мене ви Самого покинете... Та не Сам Я, бо зо Мною Отець! ³³ Це Я вам розповів, щоб мали ви мир у Мені. Страждання зазнаєте в світі, але будьте відважні: Я світ перемиг!

17

¹ По мові оцій Ісус очі Свої звів до неба й промовив: Прийшла, Отче, година, прослав Сина Свого, щоб і Син Твій прославив Тебе, ² бо Ти дав Йому владу над тілом усяким, щоб Він дав життя вічне всім їм, яких дав Ти Йому. ³ Життя ж вічне це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його. ⁴ Я прославив Тебе на землі, довершив Я те діло, що Ти дав Мені виконати. ⁵ І тепер прослав, Отче, Мене Сам у Себе тією славою, яку в Тебе Я мав, поки світ не постав. ⁶ Я Ім'я Твоє виявив людям, що Мені Ти із світу їх дав. Твоїми були вони, і Ти дав їх Мені, і вони зберегли Твоє слово. ⁷ Тепер пізнали вони, що все те, що Ти Мені дав, від Тебе походить, ⁸ бо слова, що дав Ти Мені, Я їм передав, і вони прийняли й зрозуміли правдиво, що Я вийшов від Тебе, і ввірували, що послав Ти Мене. ⁹ Я благаю за них. Не за світ Я благаю, а за тих, кого дав Ти Мені, Твої бо вони! ¹⁰ Усе бо Моє то Твоє, а Твоє то Моє, і прославивсь Я в них. ¹¹ І не на світі вже Я, а вони ще на світі, а Я йду до Тебе. Святий Отче, заховай в Ім'я Своє їх, яких дав Ти Мені, щоб як Ми, єдине були! ¹² Коли з ними на світі Я був, Я беріг їх у Ймення Твоє, тих, що дав Ти Мені, і зберіг, і ніхто з них не згинув, крім призначеного на загибель, щоб збулося Писання. ¹³ Тепер же до Тебе Я йду, але це говорю Я на світі, щоб мали вони в собі радість Мою досконалу. ¹⁴ Я їм

дав Твоє слово, але світ їх зненавидів, бо вони не від світу, як і Я не від світу. ¹⁵ Не благаю, щоб Ти їх зо світу забрав, але щоб зберіг їх від злого. ¹⁶ Не від світу вони, як і Я не від світу. ¹⁷ Освяти Ти їх правдою! Твоє слово то правда. ¹⁸ Як на світ Ти послав Мене, так і Я на світ послав їх. ¹⁹ А за них Я посвячую в жертву Самого Себе, щоб освячені правдою стали й вони. ²⁰ Та не тільки за них Я благаю, а й за тих, що ради їхнього слова ввірують у Мене, ²¹ щоб були всі одно: як Ти, Отче, в Мені, а Я у Тобі, щоб одно були в Нас і вони, щоб увірував світ, що Мене Ти послав. ²² А ту славу, що дав Ти Мені, Я їм передав, щоб єдине були, як єдине і Ми. ²³ Я у них, а Ти у Мені, щоб були досконалі в одно, і щоб пізнав світ, що послав Мене Ти, і що їх полюбив Ти, як Мене полюбив. ²⁴ Бажаю Я, Отче, щоб і ті, кого дав Ти Мені, там зо Мною були, де знаходжуся Я, щоб бачили славу Мою, яку дав Ти Мені, бо Ти полюбив Мене перше закладин світу. ²⁵ Отче Праведний! Хоча не пізнав Тебе світ, та пізнав Тебе Я. І пізнали вони, що послав Мене Ти. ²⁶ Я ж Ім'я Твоє їм об'явив й об'являтиму, щоб любов, що Ти нею Мене полюбив, була в них, а Я в них!...

18

¹ Промовивши це, Ісус вийшов із учнями Своїми на той бік потоку Кедрону, де був сад, до якого ввійшов Він та учні Його. ² Але й Юда, що видав Його, знав те місце, бо там часто збирались Ісус й Його учні. ³ Отож Юда, узявши відділ війська та службу від первосвящеників і фарисеїв, приходить туди із смолоскипами, та з ліхтарями, та з зброєю. ⁴ А Ісус, усе відавши, що з Ним статися має, виходить та й каже до них: Кого ви шукаєте? ⁵ Йому відповіли:

Ісуса Назарянина. Він говорить до них: Це Я... А стояв із ними й Юда, що видав Його. ⁶ І як тільки сказав їм: Це Я, вони подалися назад, та й на землю попадали... ⁷ І Він знов запитав їх: Кого ви шукаєте? Вони ж відказали: Ісуса Назарянина. ⁸ Ісус відповів: Я сказав вам, що це Я... Отож, як Мене ви шукаєте, то дайте оцим відійти, ⁹ щоб збулося те слово, що Він був сказав: Я не втратив нікого із тих, кого дав Ти Мені. ¹⁰ Тоді Симон Петро, меча мавши, його вихопив, і рубонув раба первосвященника, і відтяв праве вухо йому. А рабу на ім'я було Малх. ¹¹ Та промовив Ісус до Петра: Всунь у піхви меча! Чи ж не мав би Я пити ту чашу, що Отець дав Мені? ¹² Відділ же війська та тисяцький і служба юдейська схопили Ісуса, і зв'язали Його, ¹³ і повели Його перше до Анни, бо тестем доводивсь Кайяфі, що первосвященником був того року. ¹⁴ Це ж був той Кайяфа, що порадив юдеям, що ліпше померти людині одній за народ. ¹⁵ А Симон Петро й інший учень ішли за Ісусом слідом. Той же учень відомий був первосвященникові, і ввійшов у двір первосвящеників із Ісусом. ¹⁶ А Петро за ворітьми стояв. Тоді вийшов той учень, що відомий був первосвященикові, і сказав воротарці, і впровадив Петра. ¹⁷ І питає Петра воротарка служниця: Ти хіба не з учнів Цього Чоловіка? Той відказує: Ні! ¹⁸ А раби й служба, розклавши огонь, стояли та й грілися, бо був холод. І Петро стояв із ними та грівся. ¹⁹ А первосвященик спитався Ісуса про учнів Його, і про науку Його. ²⁰ Ісус йому відповідь дав: Я світові явно кавав. Я постійно навчав у синагозі й у храмі, куди всі юдеї збираються, а таємно нічого Я не говорив. ²¹ Чого ти питаєш Мене? Поспитайся тих, що чули, що Я їм говорив. Отже, знають вони, про що Я говорив.

²² А як Він це сказав, то один із присутньої там служби вдарив Ісуса в щоку, говорячи: То так відповідаєш первосвященикові? ²³ Ісус йому відповідь дав: Якщо зле Я сказав, покажи, що то зле; коли ж добре, за що Мене б'єш? ²⁴ І відіслав Його Анна зв'язаним первосвященикові Кайяфі. ²⁵ А Симон Петро стояв, гріючись. І сказали до нього: Чи й ти не з учнів Його? Він відрікся й сказав: Ні! ²⁶ Говорить один із рабів первосвященика, родич тому, що йому Петро вухо відтяв: Чи тебе я не бачив у саду з Ним? ²⁷ І знову відрікся Петро, і заспівав півень хвили тієї... ²⁸ А Ісуса ведуть від Кайяфи в преторій. Був же ранок. Та вони не ввійшли до преторія, щоб не опоганитись, а щоб їсти пасху. ²⁹ Тоді вийшов Пилат назовні до них і сказав: Яку скаргу приносите ви на Цього Чоловіка? ³⁰ Вони відповіли та й сказали йому: Коли б Цей злочинцем не був, ми б Його тобі не видавали. ³¹ А Пилат їм сказав: Візьміть Його, та й за вашим Законом судіть Його. Юдеї сказали йому: Нам не вільно нікого вбивати, ³² щоб збулося Ісусове слово, що його Він прорік, зазначаючи, якою то смертю Він має померти. ³³ Тоді знову Пилат увійшов у преторій, і покликав Ісуса, і до Нього сказав: Чи Ти Цар Юдейський? ³⁴ Ісус відповів: Чи від себе самого питаєш ти це, чи то інші тобі говорили про Мене? ³⁵ Пилат відповів: Чи ж юдеянин я? Твій народ та первосвященики мені Тебе видали. Що таке Ти вчинив? ³⁶ Ісус відповів: Мое Царство не із світу цього. Якби із цього світу було Мое Царство, то служба Моя воювала б, щоб не виданий був Я юдеям. Та тепер Мое Царство не звідси... ³⁷ Сказав же до Нього Пилат: Так Ти Цар? Ісус відповів: Сам ти кажеш, що Цар Я. Я на те народився, і на те прийшов у світ, щоб засвідчити правду. І

кожен, хто з правди, той чує Мій голос. ³⁸ Говорить до Нього Пилат: Що є правда? І сказавши оце, до юдеїв знов вийшов, та й каже до них: Не знаходжу Я в Ньому провини ніякої. ³⁹ Та ви маєте звичай, щоб я випустив вам одного на Пасху. Чи хочете отже, відпущу вам Царя Юдейського? ⁴⁰ Та знову вони зняли крик, вимагаючи: Не Його, а Варавву! А Варавва був злочинець.

19

¹ От тоді взяв Ісуса Пилат, та й звелів збичувати Його. ² Вояки ж, сплівши з терну вінка, Йому поклали на голову, та багряницю наділи на Нього, ³ і приступали до Нього й казали: Радій, Царю Юдейський! І били по щоках Його... ⁴ Тоді вийшов назовні ізнову Пилат та й говорить до них: Ось Його я виводжу назовні до вас, щоб ви переконались, що провини ніякої в Нім не знаходжу. ⁵ І вийшов назовні Ісус, у терновім вінку та в багрянім плащі. А Пилат до них каже: Оце Чоловік! ⁶ Як зобачили ж Його первосвященики й служба, то закричали, говорячи: Розіпни, розіпни! Пилат каже до них: То візьміть Його ви й розіпніть, бо провини я в Нім не знаходжу! ⁷ Відказали юдеї йому: Ми маємо Закона, а за Законом Він мусить умерти, бо за Божого Сина Себе видавав! ⁸ Як зачув же Пилат оце слово, налякався ще більш, ⁹ і вернувся в преторій ізнову, і питає Ісуса: Звідки Ти? Та Ісус йому відповіді не подав. ¹⁰ І каже до Нього Пилат: Не говориш до мене? Хіба ж Ти не знаєш, що маю я владу розп'ясти Тебе, і маю владу Тебе відпустити? ¹¹ Ісус відповів: Надо Мною ти жадної влади не мав би, коли б тобі зверху не дано було; тому більший гріх має той, хто Мене тобі видав...

12 Після цього Пилат намагався пустити Його, та юдеї кричали, говорячи: Якщо Його пустиш, то не кесарів приятель ти! Усякий, хто себе за царя видає, противиться кесареві. 13 Як зачув же Пилат оце слово, то вивів назовні Ісуса, і засів на суддеве сидіння, на місці, що зветься літостротон, по-гебрейському ж гаввата. 14 Був то ж день Приготовлення Пасхи, година була близько шостої. І він каже юдеям: Ось ваш Цар! 15 Та вони закричали: Геть, геть із Ним! Розіпни Його! Пилат каже до них: Царя вашого маю розп'ясти? Первосвященики відповіли: Ми не маєм царя, окрім кесаря! 16 Ось тоді він їм видав Його, щоб розп'ясти... І взяли Ісуса й повели... 17 І, нісши Свого хреста, Він вийшов на місце, Череповищем зване, по-гебрейському Голгофа. 18 Там Його розп'яли, а з Ним разом двох інших, з одного та з другого боку, а Ісуса всередині. 19 А Пилат написав і написа, та й умістив на хресті. Було ж там написано: Ісус Назарянин, Цар Юдейський. 20 І багато з юдеїв читали цього написа, бо те місце, де Ісус був розп'ятий, було близько від міста. А було по-гебрейському, по-грецькому й по-римському написано. 21 Тож сказали Пилатові юдейські первосвященики: Не пиши: Цар Юдейський, але що Він Сам говорив: Я Цар Юдейський. 22 Пилат відповів: Що я написав написав! 23 Розп'явши ж Ісуса, вояки взяли одіж Його, та й поділили на чотири частині, по частині для кожного вояка, теж і хітона. А хітон був не шитий, а витканий цілий відверху. 24 Тож сказали один до одного: Не будемо дерти його, але жереба киньмо на нього, кому припаде. Щоб збулося Писання: Поділили одіж Мою між собою, і метнули про шату Мою жеребка. Вояки ж це й зробили... 25 Під хрестом же Ісуса стояли

Його мати, і сестра Його матері, Марія Клеопова, і Марія Магдалина. ²⁶ Як побачив Ісус матір та учня, що стояв тут, якого любив, то каже до матері: Оце, жоно, твій син! ²⁷ Потім каже до учня: Оце мати твоя! І з тієї години той учень узяв її до себе. ²⁸ Потім, знаючи Ісус, що вже все довершилось, щоб збулося Писання, проказує: Прагну! ²⁹ Тут стояла посудина, повна оцту. Вояки ж, губку оцтом наповнивши, і на тростину її настромивши, піднесли до уст Його. ³⁰ А коли Ісус оцту прийняв, то промовив: Звершилось!... І, голову схиливши, віддав Свого духа... ³¹ Був же день Приготовлення, тож юдеї, щоб тіла на хресті не zostалися в суботу, був бо Великдень тієї суботи просили Пилата зламати голінки розп'ятим, і зняти. ³² Тож прийшли вояки й поламали голінки першому й другому, що розп'ятий з Ним був. ³³ Коли ж підійшли до Ісуса й побачили, що Він уже вмер, то голінок Йому не зламали, ³⁴ та один з вояків списом бока Йому проколов, і зараз витекла звідти кров та вода. ³⁵ І самовидець засвідчив, і правдиве свідectво його; і він знає, що правду говорить, щоб повірили й ви. ³⁶ о це сталося тому, щоб збулося Писання: Йому кості ламати не будуть! ³⁷ І знов друге Писання говорить: Дивитися будуть на Того, Кого прокололи. ³⁸ Потім Йосип із Ариматеї, що був учень Ісуса, але потайний, бо боявся юдеїв, став просити Пилата, щоб тіло Ісусове взяти. І дозволив Пилат. Тож прийшов він, і взяв тіло Ісусове. ³⁹ Прибув також і Никодим, що давніше приходив вночі до Ісуса, і смирну приніс, із алоєм помішану, щось літрів із сто. ⁴⁰ Отож, узяли вони тіло Ісусове, та й обгорнули його плащаницею із пахощами, як є звичай ховати в юдеїв. ⁴¹ На тім місці, де Він був розп'ятий, знаходився сад, а в саду новий

гріб, що в ньому ніколи ніхто не лежав. ⁴² Тож отут, з-за юдейського дня Приготовлення вони поклали Ісуса, бо поблизу був гріб.

20

¹ А дня першого в тижні, рано вранці, як ще темно було, прийшла Марія Магдалина до гробу, та й бачить, що камінь від гробу відвалений. ² Тож біжить вона та й прибуває до Симона Петра, та до другого учня, що Ісус його любив, та й каже до них: Взяти Господа з гробу, і ми не знаємо, де поклали Його! ³ Тоді вийшов Петро й другий учень, і до гробу пішли. ⁴ Вони ж бігли обидва укупі, але другий той учень попереду біг, хутчіш від Петра, і перший до гробу прибув. ⁵ І, нахилившись, бачить лежить плащаниця... Але він не ввійшов. ⁶ Прибуває і Симон Петро, що слідком за ним біг, і входить до гробу, і плащаницю оглядає, що лежала, ⁷ і хустка, що була на Його голові, лежить не з плащаницею, але осторонь, згорнена, в іншому місці... ⁸ Тоді ж увійшов й інший учень, що перший до гробу прибув, і побачив, і ввірував. ⁹ Бо ще не розуміли з Писання вони, що Він має воскреснути з мертвих. ¹⁰ І учні вернулися знову до себе. ¹¹ А Марія стояла при гробі назовні та й плакала. Плачучи, нахилилась до гробу. ¹² І бачить два Анголи, що в білім сиділи, один у головах, а другий у ніг, де лежало Ісусове тіло... ¹³ І говорять до неї вони: Чого плачеш ти, жінко? Та відказує їм: Узняли мого Господа, і я не знаю, де Його поклали... ¹⁴ І, сказавши оце, обернулась назад, і бачить Ісуса, що стояв, та вона не пізнала, що то Ісус... ¹⁵ Промовляє до неї Ісус: Чого плачеш ти, жінко? Кого ти шукаєш? Вона ж, думаючи, що то садівник, говорить до Нього:

Якщо, пане, узяв ти Його, то скажи мені, де поклав ти Його, і Його я візьму! ¹⁶ Ісус мовить до неї: Маріє! А вона обернулася та по-єврейському каже Йому: Раббуні! цебто: Учителю мій! ¹⁷ Говорить до неї Ісус: Не торкайся до Мене, бо Я ще не зійшов до Отця. Але йди до братів Моїх та їм розповіж: Я йду до Свого Отця й Отця вашого, і до Бога Мого й Бога вашого! ¹⁸ Іде Марія Магдалина, та й учням звіщає, що бачила Господа, і Він це їй сказав... ¹⁹ Того ж дня дня першого в тижні, коли вечір настав, а двері, де учні зібрались були, були замкнені, бо боялись юдеїв, з'явився Ісус, і став посередині, та й промовляє до них: Мир вам! ²⁰ І, сказавши оце, показав Він їм руки та бока. А учні зраділи, побачивши Господа. ²¹ Тоді знову сказав їм Ісус: Мир вам! Як Отець послав Мене, і Я вас посилаю! ²² Сказавши оце, Він дихнув, і говорить до них: Прийміть Духа Святого! ²³ Кому гріхи простите, простяться їм, а кому затримаєте, то затримаються! ²⁴ А Хома, один з Дванадцятьох, званий Близнюк, із ними не був, як приходив Ісус. ²⁵ Інші ж учні сказали йому: Ми бачили Господа!... А він відказав їм: Коли на руках Його знаку відцвяшного я не побачу, і пальця свого не вкладу до відцвяшної рани, і своєї руки не вкладу до боку Його, не ввірую! ²⁶ За вісім же день знов удома були Його учні, а з ними й Хома. І, як замкнені двері були, прийшов Ісус, і став посередині та й проказав: Мир вам! ²⁷ Потім каже Хомі: Простягни свого пальця сюди, та на руки Мої подивись. Простягни й свою руку, і вклади до боку Мого. І не будь ти невіруючий, але віруючий! ²⁸ А Хома відповів і сказав Йому: Господь мій і Бог мій! ²⁹ Промовляє до нього Ісус: Тому ввірував ти, що побачив Мене? Блаженні, що не бачили й

увірували! ³⁰ Багато ж і інших ознак учинив був Ісус у присутності учнів Своїх, що в книзі оцій не записані. ³¹ Це ж написано, щоб ви ввірували, що Ісус є Христос, Божий Син, і щоб, віруючи, життя мали в Ім'я Його!

21

¹ Після цього з'явивсь Ісус знов Своїм учням над морем Тіверіядським. А з'явився отак. ² Укупі були Симон Петро, і Хома, званий Близнюк, і Нафанаїл, із Кани Галілейської, і обидва сини Зеведеєві, і двоє інших із учнів Його. ³ Говорить їм Симон Петро: Піду риби вловити. Вони кажуть до нього: І ми підемо з тобою. І пішли вони, і всіли до човна. Та ночі тієї нічого вони не вловили. ⁴ А як ранок настав, то Ісус став над берегом, але учні не знали, що то був Ісус. ⁵ Ісус тоді каже до них: Чи не маєте, діти, якоїсь поживи? Ні, вони відказали. ⁶ А Він їм сказав: Закиньте невода праворуч від човна, то й знайдете! Вони кинули, і вже не могли його витягнути із-за безлічі риби... ⁷ Тоді учень, якого любив був Ісус, говорить Петрові: Це ж Господь!... А Симон Петро, як зачув, що Господь то, накинув на себе одєжину, бо він був нагий, та й кинувся в море... ⁸ Інші ж учні, що були недалеко від берега якихсь ліктів із двісті припливли човником, тягнучи невода з рибою. ⁹ А коли вони вийшли на землю, то бачать розложений жар, а на нім рибу й хліб. ¹⁰ Ісус каже до них: Принесіть тієї риби, що оце ви вловили! ¹¹ Пішов Симон Петро та й на землю витягнув невода, повного риби великої, сто п'ятдесят три. І хоч стільки було її, не продерся проте невід. ¹² Ісус каже до учнів: Ідіть, снідайте! А з учнів ніхто не наважився спитати Його: Хто Ти такий? Бо знали вони, що Господь то... ¹³ Тож підходить

Ісус, бере хліб і дає їм, так само ж і рибу. ¹⁴ Це вже втретє з'явився Ісус Своїм учням, як із мертвих воскрес. ¹⁵ Як вони вже поснідали, то Ісус промовляє до Симона Петра: Симоне, сину Йонин, чи ти любиш мене більше цих? Той каже Йому: Так, Господи, відаєш Ти, що кохаю Тебе! Промовляє йому: Паси ягнята Мої! ¹⁶ І говорить йому Він удруге: Симоне, сину Йонин, чи ти любиш Мене? Той каже Йому: Так, Господи, відаєш Ти, що кохаю Тебе! Промовляє йому: Паси вівці Мої! ¹⁷ Утретє Він каже йому: Симоне, сину Йонин, чи кохаєш Мене? Засмутився Петро, що спитав його втретє: Чи кохаєш Мене? І він каже Йому: Ти все відаєш, Господи, відаєш Ти, що кохаю Тебе! Промовляє до нього Ісус: Паси вівці Мої! ¹⁸ Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли був ти молодший, то ти сам підперізувався, і ходив, куди ти бажав. А коли постарієш, свої руки простягнеш, і інший тебе підпереже, і поведе, куди не захочеш... ¹⁹ А оце Він сказав, щоб зазначити, якою то смертю той Бога прославить. Сказавши таке, Він говорить йому: Іди за Мною! ²⁰ Обернувся Петро, та й ось бачить, що за ним слідкома йде той учень, якого любив Ісус, який на вечері до лоня Йому був схилився й спитав: Хто, Господи, видасть Тебе? ²¹ Петро, як побачив того, говорить Ісусові: Господи, цей же що? ²² Промовляє до нього Ісус: Якщо Я схотів, щоб він позостався, аж поки прийду, що до того тобі? Ти йди за Мною! ²³ І це слово рознеслось було між братами, що той учень не вмере. Проте Ісус не сказав йому, що не вмере, а: Якщо Я схотів, щоб він позостався, аж поки прийду, що до того тобі? ²⁴ Це той учень, що свідчить про це, що й оце написав. І знаємо ми, що правдиве свідцтво його! ²⁵ Багато є й іншого, що Ісус учинив. Але думаю,

що коли б написати про все те зокрема про кожне, то
й сам світ не вмiстив би написаних книг! Амінъ.

Біблія

The Holy Bible in Ukrainian, Bob Jones University 1996

copyright © 1996 Bob Jones University

Language: Українська (Ukrainian)

Translation by: Bob Jones University

The Ukrainian Version of the Bible. Copyright © 1996 Bob Jones University. Use of the work for profit making purposes is expressly forbidden. This work may not be copied or reproduced in any way for the purpose of profitable business ventures. Its publication has been financed on a nonprofit basis for the express purpose of propagating the gospel of the Lord Jesus Christ. Nonprofit uses of the material for the exclusive purpose of propagating the gospel of the Lord Jesus Christ are expressly permitted provided that the work is in no way modified and provided that those who use it hold strongly to the doctrines of the verbal plenary inspiration of the Bible, the deity and humanity of the virgin-born Son of God, the Lord Jesus Christ, the physical bodily resurrection of our Lord, and otherwise hold to the fundamental doctrines of the Christian faith.

2021-10-16

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Nov 2022 from source files dated 2 Aug 2022

db2d1414-1c39-5590-ac84-c16ebddb82e5